واورېنه

(لومړی شعري ټولګه)

ویــــناوال:

محمد وسیم مومند

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

........کتاب پېژندنه...

کـتاب: **واورینه**

ویناوال: **محمد وسیم مومند**

کمپوز او اډیټ: **عبدالوهاب مومند**

اړیکه: ۰۷۸۴۰۰۹۸۴۹ ـ wahabmomand90@gmail.com

د خـپرېدو کال: **۱۴۰۰ ل / 2021ع**

کچه: **رقعي**

چاپ وار: **لـومړی**

چاپ شمېر : **۱۰۰۰ ټـوکه**

خپروندی: **بغلان ادبي بهیر**

چاپځای: **شېګل مطبعه**

پته: **کابل ښار، ده افغانان ـ اریانا مارکېټ.**

شمېره: ۰۲۰۲۱۰۰۸۹۶

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپروندیې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء!

زما د ګراني مور سپېڅلي وجود او د ارواښاد پلار سپېڅلي روح ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

د خمار او بهار شاعر .... ح

همېشه به پرې نارې وي د بلبلو............ س

د ښکلا وسیم............ ق

د شاعر څو خبرې............ ت

ښکلې مینه............ 2

خزانې............ 3

شین اسمان............ 4

ښکلی بهار............ 5

غزل............ 6

بنګړي............ 7

غزل............ 8

تورې سترګې............ 11

غزل............ 12

پېزوان............ 13

ښکلې خندا............ 14

غزل............ 15

بې وفا............ 18

غزل............ 19

انصاف............ 22

غزل............ 23

خندا............ 24

اباسین............ 25

غزل............ 26

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن 27
غزل 29
د ګلرخو قافله 39
غزل 40
دوست 47
ملغلره 48
حقيقت 49
غزل 50
پېغور 51
غوټۍ 52
سترګې 53
غلامي 55
غيرت 56
شفق 57
موسکا 58
غزل 59
ساقي 60
هسکه غاړه 61
ښيبنه 62
غزل 63
د وطن مختګ 65
غزل 66
شنې پيالې 68
د مرحوم خاطر اپريدي صاحب ددې بيت پر بنا 70

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت 71
سفر 72
ارمان 73
د رحمان بابا د کالیزې په ویاړ! 74
اوښکې 75
محبت 77
میو جام 79
خبر 80
تصور 81
غزل 82
د حسن بازار 83
پرخه 85
غزل 86
رباعي 87
مهال 88
عطرونه 89
ننگ 90
غزل 91
قمر 93
کهکشان 94
غزل 95
د شونډو رنگ 97
شرمنده و 98
اختر 99

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه 100
بغاوت 101
چنار 102
د نفاق ټکي 103
په اور لمبه 104
غزل 105
پاړکی 106
انحصارې سترګې 107
رسي که نه؟ 108
غزل 109
د مور نړېواله ورځ 111
غزل 112
مورې! 115
نیمه ازاد نظم 116
غزل 117
یادښت 123

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خمار او بهار شاعر

ساقينامه يا خُمريه شاعري په پښتو لرغوني شعر کې زرغون خان نيازي پيل کړې او وروسته د نورو شاعرانو پام هم ور اوښتی دی. په دې شاعرۍ کې د ساقي، شرابو، مينا، جام، خُم، ميخانې او پيمانو ستايني راځي چې ددې کلمو تر شا بيا د کلمو د ظاهري مانا په څېر يوه او مجرده مانا نه څرگندېږي، بلکې د هر شاعر د سبک او عقيدې له مخې دويمه او درېمه مانا هم وړاندې کوي.

د رزمي شاعرۍ مخکښان ترې د خپلې مېړانې او غرور مانا اخلي، په بزم کې بيا د خپلې مينې لپاره وفاداري، ژمنتيا او په ښکلا غرور هدف وي، خو کله چې بيا خبره تصوف او عرفان ته راځي، نو هلته دا مقام د خدای تعالی د معرفت او ښې اشنايي په عرفاني سيمبول بدلېږي.

اوسني شاعران چې تر ډېره مينې او ټولنې ته ژمنه شاعري کوي، له ژونده يې تجربې خامې دي، اکثرو يې ساقي او ميخانه نه ده ليدلې، د عرفان او تصوف له نړۍ لېرې شوي ښکاري، نو دا ډول شاعري يې هم مينه، فردي او کله کله هم ټولنيز دردونه را نغاړي.

دلته سيمبولونه هم تر ډېره د شاعر فردي موخې رسوي، معشوقه څرگنده ده او شکايت چې د اوسنۍ شاعرۍ د موتيف يې جوړ کړی، هم انځوروي. شاعر د خپل غرور او ماتو د غچ لپاره د ماښام او جام لاره نيسي، خپلې معشوقې ته وايي چې زما سره د ځان لوړ ساتلو بله لاره هم شته، خو لامل به يې ته وې او زما وفاداري به لا هم ثابته وي.

لنډه دا چې اوسنۍ خُمريه شاعرۍ د ماناگانو په محدوديت کې را ايساره ده او د ابهام او ايهام ښکلاييزه پرده ترې په ټولېدو ده، خو ددې رنگينۍ ډولۍ اوچتولو ته بيا نوو ادبي صنعتونو، ترکيبونو او د ژبې روانۍ خپله نرمه اوږه ورکړې ده.

زه چې د کوم شاعر په اړه څه وايم، هغه داسې يو کس دی چې هم يې مستانه شاعري کړې او هم يې دغه شاعري د طبيعت په خُم کې رنگولې او رنگينه کړې ده. طبيعت چې د پښتو شعر يوه مهمه، خو تر يوه حده هېره شوې او نا منظمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه ده، دغه شاعر ورته ارزښت ورکړی او د خپلې شاعرانه لارې د ځانګړنو له مخې يې د دروني او بېروني طبيعت خواره ورباندې لوروڼلې دي، ځکه ورته د خُمار او بهار شاعر وايم. دلته به يې يو څو بېلګې په ګډه ولولو:

اې ساقي! ماته د ښکلو ميو جام را
په نېکانو کې يو نوم د نېکو نام را

يا:

ساقي په لاس کې جام و، ست يې وکړو د شرابو
حاجــت مې جــام ته نه و د نشـــو ډکه فضا وه

په دويم بيت کې د نشو ډکه فضا له کومه شوې؟ دا فضا د طبيعت منظرو او ښکلاوو جوړه او ډکه کړې، په دې مانا چې شاعر ډېر طبيعت او ښکلا ته ارزښت ورکوي او دا ارزښت د ساقي او خُمار د ماتې لامل ګرځي.

د ښاغلي وسيم مومند په دې شعري ټولګه کې د هغه مستانه انداز او د طبيعي مناظرو ستاينه غاړه دومره سره غاړې وي چې ډېر ځله د يوه او بل ځای نيسي او پسرلی د طبيعي مناظرو په جام کې د ښکلا وېشونکي ساقي په توګه ځان ښکاره کوي.

دا سبک ستر خوشحال خان هم په خپله شاعرۍ کې پاللی دی، بابا د يوه طبيعت پېژندونکي شاعر په توګه د پسرلي د ننداره پر مهال جام او مينا هم صحرا ته وړي او د ساقي ياد کوي. يو څو بيتونه يې داسې دي:

ساقي راشه شراب راکړه د سرو سترګو
تر چشمانو دې ځارېږم چې بهار ځي

***

چې دا هسې نوبهار درومي بې ميو
دا خبره په هر چا ده نا صـــلاحه

***

زه له تا جدا په سوز او په ګـــداز يم
ته به ګشت د ګلستان لاس په مينا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیم مومند بیا په دې ورځ له خپلې بد قسمتۍ ژاړي، په یوه شبېه کې د خپل عروج او نزول عروج وړاندې کوي، یا په بل عبارت د خپلې ماتې او بریا تصویر یې زموږ سترګو ته درولی دی.

ما وسیم چې سره شراب د شونډو نوش کړ
د رقیب په مخ کې زه په شان د شـېر شوم
د امېد غوټۍ مې ځــــګه ګلان نه شــــول
چې نسیم ګذر کولو زه یې هېـــــر شوم

یا:

محل چې درته جوړ کـــــړمه د شنـــو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې کړې مونږه ناست یو سره دواړه
وږمـــو د پســـــرلي چې ســــتا لمن وې را نـــېولې
ربـــاب مې شرنګـــــولی او تـــه وای راتـــه ولاړه

په دغه دوو بیتونو کې د پسرلي یا په ټوله کې د طبیعي مناظرو ماهرانه انځور ښکل شوی چې ذهني او عیني اړخونه دواړه لري او موږ ورسره دغه نابې ننداري ته بیایي.

زه هلــه لېونی شوم تا خمــار خمـــــار ویل
بلبلو په چمــن کې هم ګلـــزار ګلـــزار ویل
زړه زما زخمي شو چې بهار راته په غوږ شو
ګلونو په صحـرا کې چې بهـــار بهـــار ویل

یا:

د سرو شونډو په شربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې ځلور شي هوسونه ترې جوړېږي

یا:

د سحر باد چې دا ګلونه غوړولی شي
دا د خپه زړګي غوټۍ به هم سپړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال بابا په یوه بیت کې وايي:

د ګلــونو په موســـم کې هغه خوار شول
چې ګل رنګه معشوقه یې تر څنګ نه وه

همدا مضمون په یوه ډول د مومند صیب په یو څو بیتونو کې داسې راغلي دي:

څه ښکلی بهار دی چې محبــوبه وای او زه وای
څه ښکلی ګلزار دی چې په شنه چمن پراته وای
د ګل په خوشبویي کې د سپــوږمۍ په رڼايي کې
ډوب په خپـــله مینه د بـــورا په تمـــاشه وای

زما د خبرې مطلب دا نه دی چې مومند صیب به د بابا د شاعرۍ تر اغېزو لاندې دا لاره غوره کړې وي، که چېرته وي هم، نو دا ستره مېړانه ده چې یو څوک دومره ستر او عالي انتخاب ولري. دا ډول ګڼو بېلګو زموږ ولسي ادب هم ښکلی کړی دی. په یوه لنډۍ کې راځي:

په باغ کې مه ګـــرځه دلبـــــره
ګلان شرمېږي مخ په پاڼو پټوینه

د مومند صیب یو بیت داسې دی:

شینکي باغ کې را ښکاره شي سور کمیس شنه لوپټه کې
ګُل ګـــلاب په شــــرمېدو شــــي بلبـــلان په ولولو شي

د طبیعت د مناظرو ستاینه په تصوفي شاعرۍ کې ډېر ځله د مقدمې یا مبتدا په توګه یادېږي او وروسته ورسره خبر هم تړلی وي چې عرفاني شاعران یې خپلې لارې او مسلک ته د وسیلې او ژمنتیا په توګه بیانوي او دا کار ممکن خپل مخاطب ته په پام سره وکړي. د مومند صیب په شاعرۍ کې بیا د طبیعي مناظرو د ستاینې پر مهال خبره په مبتدا کې پاتې کېږي، خو یو وېروونکی حالت زېږوي، وېروونکی تصویر جوړوي، لوستونکی انتظار وي چې اوس به نو څه کېږي؟

په اسمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمنـــدر په خامـــوشۍ شي توپانونه په څـــپو شي

لنډه دا چې مومند صیب د طبیعت او مستانه بیان او ارایې په برخه کې یو ښه او کامیاب شاعر دی، لامل به یې هم له طبیعت سره د نوموړي اړیکه، غني او شاعرانه ذوق وي. دا دده خپل ذوق او شاعرانه لیدلوری دی، د شاعرانه بیان دا ازادي هېڅ کوم کره کتونکی له ده څخه نه شي اخیستلی، ده هسې هم خپل ځان ته قناعت ورکړی او وایي:

که مدهوش یې که مستي کړې اې وسیمه!
یم حیران چې دا به څنګه کړې عقبـــا ته؟

له دې پرته دی د مینې په اړتیا او وړتیا هم پوهېږي، که په ویښه نه وي، نو دا انساني هیله یې د لا شعور په نړۍ کې پرته ده او ده ته یې ویلي دي:

بېګاه راته په خوب کې یو سپېڅلې داسې ویلې
وسیمه! په دعا کې دې سپېـــڅلې میـــنه غواړه

ما چې تر کومه د مومند صیب دا شعري ټولګه ولوسته او د شعر ویلو نېټې ته مې یې پام وکړ، نو اکثره شعرونه یې د(۱۹۹۸) شاوخوا کلونه دي چې زیات یې د هجرت په دیار کې ویلي دي، ممکن ډېر یې د شاعرۍ د پیل یا ابتدایي شعرونه وي او د هر شاعر د پیل شعرونه مخامخا له فني اړخه ستونزې لري، دا هم یو حقیقت دی چې له نن څه باندې دوې لسیزې وړاندې زموږ د شعر د تیوري او کره کتنې بهیرونه او کتابونه په ننۍ کچه نه وو.
د مومند صیب د شاعرۍ په تخنیکي برخه کې ځینې ستونزې شته دي چې لا هم نه دي حل شوي. مثلاً په ځینو شعرونو کې د څپو د کمښت، د اهنګ ماتوالي، نامعیاري شاعرانه کلمې، قافیوي عیبونه، کله کله هم د تصویر بشپړونې صنعت نیمګړې خواوې هغه څه دي چې د هغه شاعرۍ ته د کره کتونکو د خو ګوته اړوي. مثلاً دا بیت:

غشې په نښه هم په خاوره لګي
دا ستا بانه د زړه په ســـر لګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورتنی بیت د غزل مطلع ده او طبیعي ده چې مطلع مقفي او مصرع وي، یاني دواړه نیم بیتي قافیه او ردیف لري چې دلته خاوره او سر د قافیې کلمې نه دي، خو که بې مطلع غزل وي، بیا نو په ازاد نیم بیتي کې اړتیا نه وه چې لګي (لګېږي) راوړل شي، ځکه چې دا کلمه ددې شعر ردیف ته ځانګړې شوې ده.

یا:

خزانــــــې چې د لعلونو یې بهـــتر دی
خـوږ نسـیم چې ښکلی لږي د سحر دی
چې شراب څومره تراخه یې خواږه لږي
خوشـــبویي لکه د مشـــکو او عنبر دی

په دې بیتونو کې بیا د (دی) ردیف د جمع او مفرد هم د جنسیت له اړخه نه دی تصریف شوی، خزانې او لالونه جمع دي او باید (دي) بشپړوونکی ورته کارول شوی وی، خوشبوېي مونث او دی ورته د مذکر بشپړوونکی راغلی دی، په همدې ډول تراخه د (ترخه) نا معیاري بڼه کارول شوې ده.

بله بېلګه:

طــواف وکړم کعبې نه که د ســتا قمر نه تاو شم
پیالې د میو نوش کړم که محراب منبر نه تاو شم

په بیت کې خبره د زړه او مخ ده، شاعر همېشه کوښښ کوي چې انډولونه پرتله کړي، حمید بابا چې وایي، (خط پر مخ د صنم راغی که سپوږمۍ شوه په هاله کې) دلته دواړه خبرې په مخ کې دي، ځکه یې تړاو هم اسان دی، مومند صیب بیا د زړه او مخ خبره کړې، کعبه زموږ لپاره د پاک زړه سېمبول دی او قمر د سپین مخ، د کعبې ظاهري رنګ(پوښ) تور دی او د مخ سپین دی. قمر(سپوږمۍ) د مخ تشبیه ده. که خبره داسې وای چې له مخ نه دې وګرځم که قمر نه، نو د تشبیه او پرتلنې اړیکه رامنځته کېده. په دویم نیم بیتي کې بیا خبره ګوزاره کوي، ځکه چې د مستۍ او زهد تصویر یې وړاندې کړی چې متضاد اړخونه دي او کله کله تضاد هم د ښکلا اصل او لامل وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ جان په یوه شعر کې راځي:

مــخ دې بلې لمبې کاندي کله ګل کله غنـچه شي
ځکه ماته ډېرې ګرانې، د پتنګ بلبل نخرې دي

دلته د تشبیه د صنعت له مخې هم ترتیب رعایت شوی او هم انډولونه د تضاد پر ځای د ورته والي په تړاو تړل شوي دي او هم یې د عارفانه تجاهل صنعت ښه پاللی دی، ځکه شاعر وایي چې مخ دې کله لمبې کړي او کله ګل و غنچه شي، نو زه اوس حیران یم چې پتنګ شم که بلبل شم، د پتنګ کار له لمبو او د بلبل له ګل سره وي. یا:

زه خو ستا په مینه مست یم
پـه شـــرابو مـــلامت یـــم
له زمــــرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت یم

ښکاره ده چې مست د ملامت او خلقت د قافیې مناسبه کلمه نه ده، ملامت او خلقت هم خپلو کې قافیوي عیبونه لري چې پاملرنه ورته نه ده شوې.
د مومند صیب د شاعرۍ له لوستو وروسته راته څرګنده شوه چې دی له ژوند او طبیعت څخه پراخه تجربې لري، هم یې درد او هم یې د مینې خوږلت تجربه کړې دی، باوري یم چې د هغه د شاعرۍ دنیا به له خپلې ټولې ښکلا سره د هغه د مینه والو زړه ته لاره وکړي. زه ورته ددې ټولګې د چاپ مبارکي ورکوم او له زړه نه ورته وایم چې ګران وسیم مومنده!

ته چې وطن کې دنیاګۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکورې ښکلې ارمان ته سلام

په ټوله ادبي مینه او درنښت
پوهنیار ګل رحمن رحماني
۱۳۹۸، د سلواغې ۷مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه به پرې ناري وي د بلبلو!

شاعري هغه درياب دی، چې ورننوتل يې خيال او فکر ته اړتيا لري، ياني خيال او فکر د شاعر زريني وزرې دي چې په خيال پردازي کې يې غوړوي او تر لوړو غرونو پورې ـ پرې الوزي، ددې له غوړولو وروسته د بديعي صنايعو په رنګينو څاڅکو باندې شعر رامنځته کېږي. شعر هغه کلام دی چې له (فکر، احساس، عاطفې، تخيل او اهنګ) څخه رغېدلی وي، ياني درياب په کوزه کې ځايول دي. همدارنګه را وروسته ادب څېړونکي وايي: (ښه شعر هغه شعر دی چې وېښته سوری کړي.) دلته بيا له بديعي خواوو بحث مخې ته راځي يا هم د اکاډميسن صديق روهي له نظره (ښه شعر هغه شعر دی چې د وخت غوښتنو ته ځواب ووايي.) په هر صورت؛ اوس د سرليک سپړلو ته را وګرځو.

په يو بڼ کې بلبل ښکلي غږونه باسي چې په اورېدو يې ښه احساس رامنځته کېږي، همداسې شعر هم بايد د شعر په ژبه وويل شي، چې په اورېدو يې بايد تاثيرات رامنځته شي. د شعر د اهنګ تارونه لکه د بلبلو نارو غوندې په بڼ کې بايد انعکاس ومومي، چې په داسې توګه د شعر وزن په پام کې نېول کېږي او د شعر يو راز هم دا دی چې په اورېدو يې مړاوی ګل وغوړوي. په ښه شعر کې د سېمبولونو کارونه د ټاکلې موخې څرګندولو لپاره رارول کېږي او شاعر غواړي چې خپله خبره په بديع کې د معنوي او لفظي ښکلا په مرسته او په بيان کې د مجاز، د استعارو پيوندولو، د قرينې په اينبودو او د علاقې په اړيکو سره ژور مفاهيم او د ماناګانو ابهام، ايهام او څرګندې بڼې را وپنځوي.

د وسيم مومند په شعري ټولګه کې د صنعتونو، مضمون، فورم او نورو اړخونو نه بحث په کار دی چې د طبيعت او د زړه خبره يې د شعر په ژبه بيان کړې ده. د نمونې په ډول د څو صنايعو يادوونه يې کوو.

تلميح صنعت په شعري کلام کې مونږ ته يوه مشهوره تاريخي پېښه او کيسه را په ګوته کوي چې تېره شوې صحنه شاعر په خپل شعر کې د نغوتې په ډول منعکسوي، دا کار ځکه کوي چې شعر يې له معنوي اړخه پوخ راشي او کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یې د تېرې شوې پېښې پر اثبات پیاوړې کړي. د مومند صیب په شعري کلام کې تلمیح صنعت څو ځایه تر سترګو کېږي، لکه:

بدن زما دی اموختــه نېغو باڼو په غشـــو
ستا په چړو به څه ونه شي ذوالفقار راوله

***

چې غشي په لېندو کې صیادان یې اموخته دي
مېږي کوترې شان ته رفاقـت څنګه ونه کړم

په لومړي بیت کې د ذوالفقار کلمې په تړاو یوې تاریخي کیسې ته اشاره شوې ده، د مشهورو لغت نامو له نظره، لکه دهخدا او فرهنګ معین کې راغلي دي، ذوالفقار د منبه ابن الحجاج یا د عاص بن منبه توره (شمشېر) و، چې حضرت علي (رض) د بدر په جګړه کې هغه یې مړ کړ او توره یې ورته پیامبر ص ته ورکړه. یو کال وروسته د احد په جګړه کې، کله چې د علي رض توره ماته شوه، نو هغه له پیامبر ص څخه د تورې غوښتنه وکړه، ذوالفقار یې هغه ته ورکړ، تر څو علي رض په هغه باندې د پیامبر ص ساتنه وکړي او دښمن پرې په شا تمبه کړي. ددې یادوونه هم باید وکړم، ولې یادې تورې ته د ذوالفقار نوم ورکړل شو؟ ځکه ذوالفقار له فقاریه څخه اخیستل شوې کلمه ده، چې د انسان د شا مریو (ستون فقرات) په مانا ده، ویلل کېږي چې ددې تورې په شا د انسان د فقراتو په څېر ټیټې او ژورې نښې وې، نو ځکه یادې تورې ته ذوالفقار وویل شو، همدارنګه د یادې تورې د څوکې بڼه لکه د مار ژبې په څېر دوه تېزې او نازکې څوکې درلودې. دلته مومند صیب د شعر پورتني بیت کې خپل رقیب ته وایي چې هسې هم دلربا پرې هره ورځ د نېغو باڼو په غشو ګوزار کوي او د شاعر بدن داسې سترو ګوزارو باندې عادت دی، نو رقیب ته یې کوت خندڼه دا ده چې په چړو باندې دده بدن هسې هم تاثیر نه کاندي او واړه ګوزارونه دې پر ده نه کوي، ذوالفقار هغه سرکښه توره ده چې د محبوبې د نېغو باڼو غشو ګوزار په څېر، دده بدن ورته مقاومت نه شي راوستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په دویم بیت کې هم یوې مشهورې تاریخي کیسې ته اشاره شوې ده چې تېر تصویر پکې ښکاره نغښتی دی، هغه تاریخي کیسه د کوترې او د مېږي کیسه ده، چې موخه یې د دوستۍ او رفاقت اړیکه ساتل دي، باوري یم له دې کیسې سره ټول اشنا یوو.

د وسیم مومند په شعري ټولګه کې د نورو صنعتونو بېلګې هم لیدل کېږي، چې دلته یې یوه بله بېلګه د تکرار احسن څخه را اخلم.

ستا د شنو بنګړو شرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپین مـــخ پلوشو ته پتنـــګان شو غلي غلي

د مضمون په برخه کې شاعر محمد وسیم مومند د وطن دوستۍ، پرمختګ، عشق، فراق، هجرت، تصوف او د پند ـ نصیحت اشعار ویلي دي چې یوازې د نصیحت او د پند بېلګه یې راوړم. لکه:

د فاني نړۍ په لاره ځان هوښیار کړه
د ژونـــدون د حوادثـــو تابعدار کړه

په دې شعري ټولګه کې سیلابوټونیک وزن ډېری په (۱۲،۱۴، ۱۵،۱۱) څپو کې ویل شوي دي چې د خپل اهنګ یې په کراتې انډول ساتلی، د اهنګ ساتلو لپاره د غزل په ځینو ازادو کرښو کې یوه څپه ډېره راښکاري چې د کمښت په سبب مات اهنګ را پرېږدي نو اړ یوو، یوه څپه ډېره؛ خو اهنګ روان پرېږدو چې د خوند تسلسل تر پایه وساتي. همدارنګه د شعر په ځینو مسرو کې مات اهنګ را مالومېږي چې غالباً د خجیز څانګې، نه مراعتول دي. هېره دې نه وي، په شعر کې د یوې قافیې دوه ځلي تکرار د قافیې اصولو له مخې عیب بلل کېږي، لکه ددې شعري ټولګې په ۴۲ مخ ـ په یو غزل کې د (سر) کلمې قافیه دوه ځلي تکرار راغلې ده.

ویناوال د شعري ټولګې د فورمونو په درشل کې په غزل، نظم، رباعي، قطعه، څلوریزې او دوه یزې (مثنوي) کې اشعار ویلي دي چې ددې ژانرونو په ساتلو کې ویناوال لوی لاس اخیستی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مومند صیب د شعر په یو بیت کې د خرافت مانا لټوو او بل بیت کې یې ارسال المثل صنعت راسپړو. (د یو مشهور متل په خاصه لار باندې راوړلو ته ارسال المثل وایي.) «بدیع ـ بیان، ۷۳م»

که د نېکو لارو مل یې نېک به ګرځې
که بد ګـــرځې نو د بدو انتــظار کړه

***

مینه تنکۍ وي، لېونۍ وي نور بیا شرم نه کړي
زیارته! ستا په کنــــارو کې مې ګناه ولیـــده

په لومړي بیت کې شاعر د خپلې موخې افادې لپاره « بد به ګرځې، بد به پرځې» مشهور متل راوړی دی او په دویم بیت کې هغه خرافاتي کړنې ته اشاره کړې چې زموږ خویندې او میندې د خپلو حاجتونو رفع کولو لپاره زیارت ته ځي چې دا هېڅ شرعي جواز نه لري.

په پای کې زه ښاغلي محمد وسیم مومند ته ددې شعري ټولګې مبارکي وایم او د بغلان ادبي بهیر درانه کره کتونکي استاد جمعه خان توخی، احسان الله درویش او نورګل اندړوال څخه په مننې چې ملتیا یې راسره کړې، همداشان د بغلان پوهنتون قدرمن استاد پوهندوی سید مجتبی نایل څخه هم مننه کوم چې د همدې لیکنې بیا کتنې لپاره یې وخت راکړ. له لوستونکو مې تمه دا ده چې همېشه په یو شین بڼ کې لکه بلبلو غوندې په یاد اشعارو زمزمې وکړي. د خوشحال بابا ددې بیت په هیله:

همېـــشه به پرې نـــارې وي د بلبـــلو
دا چې ساز کړ نن خوشحال په ویل باغ

مینه او درنښت

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۳ل.ک ـ مرکزي بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا وسیم

د خدای(ج) دنیا ښایسته ده، طبیعت ښکلی خلق شوی، انسان ښکلی او ژوند ښکلی دی، د ښکلا لیدو لپاره ښکلی ذوق او ښکلې لید ته اړتیا ده، د ښکلا په اړه د نړۍ پوهان سره بشپړ سلا ندي ځینې پوهان ښکلا مجرده او ځینې یې مجرده نه بولي خو بیا هم دواړه ډلې ښکلا ځانته منظور بولي، دا چې د شعر سکالو د وخت سره سم مزل وهي او د عمر په تېرېدو لا پخېږي، د پړاونو په زړېدو د ښکلا په وړاندې لید او ځیر ځواک لا پیاوړي کېږي او د غزل تر وروستیو تیندکونو شاعر د مینې زمزمې رواني وي.

د مطرب په خوږ اواز کې زمزمه وه ستا د حسن
ستا د سرو شونډو مسکا ته مطربیان شو غلي غلي

مومند صیب په شاعرۍ علمي بحث به د نظر خاوندانو ته پرېږدو، خو د واورینې هر مخ په اړولو به په ښکلا مېین وسیم وموموو، چې د لفظونو ګلپاڼې یې دومره خوندورې پېیلي دي، چې د کمال حد یې له ورایه ځلېږي.

خوږ باد وچلېږي د سپرلي ښکلی موسم دی
شبـــنم په شنه کاسه کې د ســـــبا مزه کوي

***

دنیا څومره چې بدرنګه، ښکلې ښکاري
هغه دا چې ښکلی حســـن په اثـــر دی

مومند صیب په ښکلا هېڅ حد نه ماتوي، ژوند ورته په نشت امکاناتو هم خپل محبوب تر څنګ ښکلی برېښي، خاورینو کنډرونو کې هم ښکلا لټاړي، د ښکلا لید بازار یې ښه تود دی.

کېږدۍ ده زما خوښه چې ته وای د ژوند شریکه
دا شـــنې د غرو لمنې محـــلونو کې لا څـــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینو کیسې او ډېرو ناولونو پای د ډېرو میینانو وروستی مزل په پردېسي او فراق پای مومي، که څه هم مومند صیب د مینې مست سفر کې د غمازانو د اورونو له څپو روغ پاتې نه دی؛ خو دی په کې بریالی برېښي په ازغنو ښاخو کې یې د مینې بهار ته رسېدلی، کټ مټ لکه د اندلس په زرغون بڼ کې د فلورا شهزادګۍ په قول چې هنري غلام ته مینه د زړه څخه راوتلې او روح سره وصلېدونکی اثر بولي، چې تل به ژوندۍ وي، یعنې پای یې ناشونی دی.

کوم ګل چې مـــا کرلی محبت په شین چمن کې و
ها بوټي خو لا پرېږده چې دا پاڼه یې زرغونه شوه

***

قسمت کړی چې خپل کار وه
زمـــا شـــویـې او زمــــــا وه

مومند صیب سولیز ژوند او سوکاله ټولنې ته هېڅکله هم ناوخته نه بولي، په سوله کې ژوند هر کله ښکلی بولي په ګډه تر منزله مزل، د سوکالۍ او خوښیو کېږدۍ تر ساحلونو رسول یې ترنم زمزمو کې ناڅېړي لکه چې درویش دُرانی وایي:

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لالـــونه شي دا بوټي به لونګ شي

مومند صیب وایي:

دا اوس هم لا فرصت دی د وروري لاسونه ورکړي
دا نه چې سره مــــړه کړو په ګلبـــهار او په سالنګ

پای کې د ښاغلی محمد وسیم مومند صیب ته د لومړۍ شعري ټولګې (واورینه) چاپ مبارکي وایم هیله مندیم چې پاتې نسلونه د بغلان مازیګر د وسیم صیب د غزل په زمزمو لا ښکلی کړي، لوی خدای(ج) څخه د کرکر د ګلونو کاروان همداسې روان غواړم او د مومند صیب په دې بیت مو لوی رب ته سپارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبیبانو لاس مې نیسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نســـیم خوږو نغمـــو ته لکه پاڼه زه رپیـــږم

مینه او درنښت

عبدالمبین (صافی)

مهارشي دایاناند پوهنتون- هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر څو خبرې

واورینه زما د زړه اواز چې د زړه له تل نه راوتې او د قلم په څوکه لیکل شوې ده. د وطن ښېرازی، د طبیعت ښکلا او د وطن ناخوالې زما په شاعري باندې ځواکمن اغېز کړی دی.

زما هوډ او د کتاب چاپول ډېر واټن درلود خو تاند او هڅاند ځوان عبدالوهاب مومند په هڅوونه او زيار زما لیکنې یې دې ته جوګه کړې، چې د چاپ په بڼه راووځي، مننه ترې کوم؛ او هېره دې نه وي ښاغلي ګل رحمان رحماني صیب نه هم نړۍ مننه چې زما په اثر یې سریزه لیکلې او زما حوصله یې څو برابره کړه چې لا نور هم ولیکم، زه یې د یو شاعر په صفت د کلاسیک او معاصر شاعرانو سره پرتله کړی یم. د ښاغلي رحماني صیب لیکنې زما په روح او ځان ژور اغېز ښندلی دی. مننه رحماني صیب!

درنښت

محمد وسیم مومند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مینه

څومره ښکلې میـــنه ستا وه
چـــــې د عشـــق نـــازو ادا وه

چې انـــــګار مې په بـــدن شو
ســـتا د ګل په شان خـــــندا وه

رقیـــبان چې شـــول ناکامـه
دا د عشـــــق پـــــته حیـــا وه

شمعې خړې کړلې ســــــترګې
ســـتا د مخ ښکلې ښـــکلا وه

زمـــــاني له چې زه ګـــورم
دا د هغـــــه وخـــت لیـلا وه

قسمت کـړی چې خپل کار و
زمـــا شــــــوې او زمـــا وه

نصـــــیب راکړله په لاس کې
وســــیم وایـــي چې هُما وه

ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې

خــــزانې چې د لعلـــــونو يې بهـــتر دی
خوږ نســيم چې ښکلی لړي د ســـحر دی

چې شــراب څــومره تراخه يې خواږه لړي
خوشبـــويي لکه د مشـــکو او عنـــبر دی

شونډې سرې سترګې چې تورې کړي محبوبه
تورې زلفې په سپـــين مخ لکه محـــشر دی

زه چې څومـــره فرياد کړم، فريـــاد نه اوري
داسې ښکاري چې محبوب مې پرې خبر دی

که اوس څــومره چې محبـــوبه شي خبره
زړه يې ويشـــتی له اول نه په خنـــجر دی

دنيا څومــره چې بدرنګه، ښکلې ښـــکاري
هغه دا چې ښکلی حســـن په اثـــر دی

ګل ګلاب چې کړي موسکا په شين چمن کې
بلبـــلانـــو اوازو کـــې هـــم هنـــر دی

د خـــزان په موســم پاڼې چـــې رژېږي
د سپـــرلي په لاره زيـــری د اخـــتر دی

وسيـــم څومره پرهـــاري او فريادي شي
د وصال په څپـــو ډوب په سمنـــدر دی

۱۹۹۶/۹/۵ع
ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شین اسمان

په اســـمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي
سمـــــــندر په خامـــوشۍ شي توپانونه په څـــپو شي

گل نسیـــم ته په خنـــدا شـــو، ځه محبوبې غـــرځنۍ له
تورو سترگو له چې ځیـــر شم زړه گوگل کې په ټوپو شي

ســـره جوړه، سپین مړوندونه، تورې زلفې، سره لاســونه
زړه چې څومـــره صبرومـــه لا هغـــومره په سلگـــو شي

قد قامـــت د نښـــتر ونـــه د یـــار مخ د څوارلســـمې
سپوږمۍ هله شي خجله چې سپین مـــخ په پلوشو شي

شنکي باغ کې راښکاره شي سور کمیس شنه لوپټه کې
گـل گلاب په شرمېـــــدو شي بلبـــلان په ولولو شـــي

دیو قامـــته غونـــدې شـــپه کې هیـاهو یې د ځناورو
کومـــــه لار کې چې روان یم هغه لار د رنگیـــنو شي

هره اوښـــکه چې راڅاڅي د ځیـــگر په سرو لمبو کې
رقیـــبان شمعې کړې بلې پتنگان په سوځېـــدو شـــي

چې کچکول کـــړمه په غاړه ملنگي جامې په تـــن کې
شم روان د یار کوڅې ته ټول مخلوق په نظارو شــــي

زړه به څـــومره صبرومه چې د یار کوڅې ته نه ځـــم
وسیم یاد شي د یار غاړه اور یې بل په انـــدامو شـــي

۹/۹/۱۹۹۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی بهار

څه ښکلی بهـــار دی چې محبوبه وای او زه وای
څه ښکلی گلزار دی چې په شـين چمن پراته وای

بلبـــلو په چغـــارو بـــورا گانو په نڅـــا کې
ډوب په خپــله میـــنه د بورا په تماشـــه وای

د گل په خوشبويي کې، سپوږمی په رڼـايي کې
څُم وای د شرابو او پيـــاله ستا په سيـــنه وای

څنـــگه چې زه زانگم ســـتا د مینې په ټالو کې
هســـې زنگېدلی ستا د میـــــنې په کيـسه وای

نازونه ادا گانـــې ســـتا څـــومره جـــانانه دي
هسې دي ښکلا شته چې ستا نوم هم گلبشره وای

رقیــــب په پېغورونو زما هېـــڅ پروا رانه شي
عزم ســـره يو وای رقیـــب کور په ويرانه وای

څومره وســـيم خوښ دی ستا د هجر په څپو کې
راکـړي به ته ماته پاکـــه میـــنه نـــذرانه وای

۱۹۹۶/۹/۱۵ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه خو ستا په مینه مست یم
په شــرابو مـــــلامت یــم

له زمـرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت یم

عـاشقي پـه سمنـــــدر کې
لامبـــــو زن او با همـت یم

د جــــــفا مقـــابلــه کې
سپینه تــــوره د هیبت یــم

ستا د عشـــق نـاز او ادا ته
زه ټــــوټه د شرافــــت یم

ستا د میـــنې په خیالو کې
زه مالیار باغ د جنــــت یم

د رقیـب په سر ګــــوزار ته
زه ځـــرګنده حقیـــقت یم

زه خـــــو ستا میـنې وفا ته
شـرمنـــده او خجالــت یم

د رقیــــب لېوني ســـــر ته
سـره لمبه زه د قیامـت یم

کـه یې لاس رانه وانخېست
زه وسیم پرې جوړ افت یم

۱۹۹۶/۹/۳۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي

ستا د شـــنو بنګړو شـــرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپـــين مخ پلوشـــو ته پتنګان شـــو غلي غلي

که ته څومـــره رانبکاره شې په ساده جامه محـــفل ته
د پايزېبو هـــر يو شـــړنګ ته رقاصـــان شو غلي غلي

ستا د ســـترګو نه شـــراب رابهېده په ښکلي مـــخ ته
دا ساقي چې ورته ځـــير شو شرابيان شـــو غلي غلي

د مطـــرب په خوږ اواز کې زمـــزمه وه ستا د حسن
ستا د ســـرو شـونډو موسکا ته مطربيان شو غلي غلي

تا چې ښنګه قـــدم کېښود د هـوسۍ په هر قدم کې
ســتا د هـــــر ګام اخيستو ته سيلانيان شـــو غلي غلي

چې مې غېږ ته رانږدې کړه د ښايست سپينه سپوږمۍ
زمـــا دغې حرکـــت ته رقيـــبان شـــو غلي غلي

زه چې څومـــره صفتونه ســـتا د نـــاز او د ادا کړم
د وسيم ستا هر صفـــت ته صحافيان شـــو غلي غلي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تـــورو ســــترګو کې راواړوه شـــــراب لیلا
د تار د زلفو راته جـــــــوړ کړه ښــــه رباب لیلا

چې ته نـازېږې په خپل حسـن او ښکلا محبوبې
د خداې دپاره په زړه جـــوړ نه کړې خوناب لیلا

چې زما روح ســـتړی ستومانه په هـــوا کې شولو
له تړمو اوښکو نه مې جوړ شـــــولو سیلاب لیلا

نا ترسـې دومــــره ته ډېر ظلـــم او جفا مه کوه
راپانـــدې بل شول ټـــــول اورونه د کباب لیلا

بېلتانه سیـوري ته یې عمـــر پاڼې ژېړې کړلې
په اخــــر وخت کې راتــه جوړه شه افتاب لیلا

چې تمنا د عشق څـــوک شرم کړي نادانه به وي
د زړه اخـــــلاص نه راتــــه ونیسه ګــــلاب لیلا

چې په ټول عـــــمر ژړېدلی کړېدلی وســـــیم!
په ژونــــدون زېـــری ورته وبښه شبــــاب لیلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کمڅۍ کمڅۍ دې زلفې ټال وهــي په سباوون کې
دنـيا به ښکلې ښـــکاري دا زما او ســـتا ترون کې

انـــداز د محبت دې زړه راښکـــونکی وي جانانه
د مړو سترګو کتو کې او د سرو شـــونډو سمون کې

موســـم په چلېـــدو کې د شبـــنم په اورېـــدو کې
چغار چې څومـره خوند کړي د بلبلو په پاڅون کې

خوبـــونه چې زه ګورم ســـتا د فکـــر په خيالو کې
کېنم د اوبـــو خواته ورته وايم نېـــک شګون کې

بلبــــل په زړه چې ننـــوت اغـزی د ګل د څانګې
تصوير يې د وفا و په دا ســـــره سينه ګلګون کې

دا شـــان زما پښتون و زمـــا ميـــنه پښتـــنه وه
دا ژوند چې وسيم تېر کړ د غمازو په لمســون کې

پښتونخوا - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه به زار شمه له تا نه، ته خـو لږ موسکۍ موسکۍ شه
شرابي سترګې چې ستا دي ته خو لږ مستۍ مستۍ شه

ستا د عشـــق په غم کې ژاړم سر ببر خېرې ګرېوان زه
زه چې خنــګه لېـــونی يم ته هم داســـې ليونۍ شه

زما د ميــــنې صـــداقت ته د رقيـــب نظر را واوښت
غليـم سترګو نظر مات ته، ته لـــوګۍ شه سپېلنۍ شه

د فرهـــاد په شان کـــړيږم زه د غـــــرونو په وهلو
چې شيرينه د فرهـــاد وه ته په شان د شـــيرينۍ شه

وسيـــم کړی انتظار ډېر د ســـپرلی ښکلي موسم ته
په ګلـــونو د ګلشـــن کې ته هـــم ښکلې ګلالۍ شه

۱۳/۱۰/۱۹۹٦ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

تورې سترګې

ســــــتا څېره ده د ګلونو، تورې ســــــترګې شــرابي
نـری غـاړه دې اوچـــته، دا ســــرې شــونډې ګلابي

که هر څومـــــره بې وفا يې زما ځـــــان لـــه تا قربان
دا مې تړمې تـړمې اوښـــکې چې په مــــــخ زما راځي

ځه! د ســــتا په تسلی کې زړګــــی لږ څــــه ارام اخلي
بيا چې زړه مې راته وايي ورته ځـــــان کـــړه قرباني

کوم خبــــــره د رقيـــب شي په وســـــيم شي څه اثـــر
دا چې وينه په جـــــوش راشي زړه مې جوړ شي توپاني

۲۰/۱۰/۱۹۹۶ع
ګل بهار نمبر۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر په پلــــوشو کې دا دنیا څومـــره رنګینه شوه
خوږمن مې پرې زړګی شو چې لیلا په ما مینه شوه

د ړومبي ځل په کتو کې رنګ یې ســــور لکه انار و
د عشق په ولولو کې څومره سره وه دا بیا سپینه شوه

دا چا داســـې یې ویلې محبت په چا اثــر نه کړي؟
دا حوره دې ترې زار شي لکه دا څومره حسینه شوه

کوم ګل چې ما کرلی محبـت په شین چـــمن کې و
ها! بوټی خو لا پرېږده چې دا پـاڼه یې زرغونه شوه

وعـدې یې د وفا شوې چې د مینې قرباني کې شوم
وسیمه! ورځ تیاره شوه شپه یې لا هم ډېر رنګینه شوه

پېښور - پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېزوان

په ســـــرو شـــونډو ګلابو دې پېـــزوان مـــزه کوي
اوچـــتې نـــرۍ غـــاړې ته مـــرجان مـــزه کـــوي

چې زلفې دې ول ول کړې بیا یې راپرېږده په سپین مخ
په تـــــورو تورو زلفـــــو ســـره ګلان مـــزه کـــوي

دا میـــنه خو هـــر څه کـــوي د حـــده پـــورې مینه
د یـــار په پـــاکه میـــنه ځـــان قـــربان مـــزه کـــوي

کیسې چې ځومـــره خوند کړي سر مې ایښی په مړوند
خـــوږې خـــوږې کیـــسې چې د جانان مـــزه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خندا

په ژړا کې را په یـــاد شي ستا د خولې ښکلې خندا
زړه مې موړ شي د دنیا نه چې زه ګـــورم ستا ښکلا

هوس کې چې زه ګورم مینه اور شــي سره لمبه شي
دا ژوندون به څنګه تېر کړم چې مونږ یو په دې دنیا

د عشـــق په دا جذبو کې که ته څـــومره غیرتي شوې
مخ کې وروســته لاره ګـــوره، سره نشو مونږ رســـوا

په سپین مخ چې راخـــورې کړې تورې زلفې لېونۍ
په شنو پاڼو کې مخ پټ کړې ګل ګلاب ترې کړي حیا

په دنیا کې څه هســـتي وي او مستي وي که عـــزت
دا محل په ما سـور اور شي که ژوند کړمـــه بې له تا

هجران چې ســـره سکروټه د وسیم په زړګي کېښوه
اخ! ســـوځېږمه کـــړېږم لږ نـــږدې شه دلـــربا

۱۹۹۶/۱۰/۲۸
ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه د محبـــت ده شــرابونـــو کې لا څـــه دي
ښایست چې ستا د مخ شته ګلابونو کې لا څه دي

واه! ژړېـــړم ســـتا د لاسه زمـــا ښکلې دلـــربا
څپـــې زما د اوښـــکو سیلابونو کې لا څـــه دي

مطربو خـــوږ اواز ته زما تنــــده نه ماتېـــږي
د شنو بنګړو شـــرنګار ته ربابـــونو کې لا څه دي

کېږدی ده زمـا خوښه چې ته وای د ژوند شریکه
دا شنې د غـــــرو لمنې محلـــونو کې لا څه دي

رباب مې وای جوړ کــــړی ستا له تارو تارو زلفو
مطـــرب ته مې ویلې ســتا سازونو کې لا څه دي

خوشبـــو مې په دماغ شوه ستا د زلفو سرو ګلانو
مالیار ته مې اواز کـړو ستا باغونو کې لا څه دي

د ســـرو غرمو وهلی انتـــظار کې ســــتا ولاړ یم
شربـــت د شونـــډو راکړه امېدونو کې لا څه دي

لږ مې خوا ته رانږدې شه سر مې کېږده په مړوند
وســـیم ته خـولګې ورکړه ارمانونو کې لا څه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور رابانـــدې بل شــــــو چې راکـــړې یار سزا ده
همدا مې غلطي شـــوه ښکل کـــــړې مې لیلا ده

میـــنه چې زه کــــړمه په ښـــکاره وایم هر چا ته
دوست، دښمن خبر ده چې مې کړې ښـه وینا ده

دانــه دانه له شـــنو بوټـــو راټـــول کــړمه ګلان
ځولۍ کې به ور وړمه وعـــده کړې مې بیګاه ده

هر څوک چې ښه صفت کړي د خپلې یار د مینې
زه کړمه دا صفـــــت چې زما ســــتوری د سبا ده

نن زمـــانې مینې ته چې ګـــورم وســـیم خاندي
میـــنه چې ما کـــړې دغــــه میـــنه په رښتیا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هلـــه لېـــونی شــــوم تا خمـــار خمـــار ویل
بلبـــلو په چمـــن کې چې ګلـــزار ګلـــزار ویل

زړګی زما زخمي شـو چې فریاد راته په غـــوږ شو
ګلـــونو په صحـــرا کې چـــې بهـــار بهـــار ویل

په سترګو مې تیاره شوه رڼا ورځ رابانديې شپه شوه
یتـــــیم په یـــخه واوره کـې انګـــار انګـــار ویل

انســـان وي او که بوټی ضرورت شته محبـــت ته
دا ځکــه به شـــنو بوټو چې مالیـــار مالیـــار ویل

ها مېـــنه به د مـــور راته هیڅکله پیـــدا نه شي
په نیـــمو نیـــمو شـــپو راته قـــرار قـــرار ویل

چې مېـــنه په رښتـــیا وه د لیلی او د مجـــنون
په ټـــول تېر شـــوي عمر یې دیدار دیـــدار ویل

وســـــــیم چې کړېدلی و د تـــور رقیب د لاسه
اخ! دې په اســـوېلو کـــې هـــم ازار ازار ویل

۱۹۹۶/۱۱/۲۸ع

پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفا

بدبخت د زمـــانې شـــوم چې صنم شوه بې وفا
بـــدرنگه زمـــانې کې مخکـــې لاړم پـــه جـــفا

گرځـــم لالهانده کلـــه غـــرو کلـــه رغـــو کـــې
په سترگو مې اغزي شول چې نه خوب شته نه خندا

په شمـــع چې اوربـــل شـــي په ژړا ژړا به مړه شي
همداســـې مې زړگی شـــو په خنجر جـــــدا جدا

ارمـــان مې دا په زړه راســـره وايي د گـــل ځانگه
سرې شونـــډې ما چېړلې تور زلفـــان بادې ســـبا

يقين مې شته په مينه چې موږ کړې پرې وعدې وې
دا تـــور د رقيـــب لاس و چېـــرې ما کړې ده گناه

سل ځـــله رقيـــبانو جـــوړې کـــړې واويـــــلا
ها! زما پـــوره باور شته چېـــرته بام چېرته هـــوا

اوس راغـــله زما خـــواته په خنـــدا په خوشحالۍ
په خوله يې دا بيـــان شته چې مې کـــړې وه خطا

الله(ج) په لار د حـــق کې د هـــر چا وي مـــددگار
دا ځکه وســـيم مخ ته رقيـــبان شولو رســـــوا

۱۹۹۶/۱۲/۳۱ع
سواتي گيب، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق په هغه لار کې چې عـذاب شته
د اغــزو ســره هــم بوټي د گـــلاب شته

چې د مینې هغه سترگې پرې خــوږې شوې
خوشحالی نه یې ټـــر باندې سېلاب شته

ســاقي ولې لاس رپېــږي په پیــالو دې؟
د گلــرخې په کتــو کې هـــم شراب شته

د رقیـــب خنداونه شـــته په محبــت کې
دا خو ځکه هر مین په زړه خـــوناب شته

ساز د عشق خورې ورې چې انگازې شوې
وجه دا چې د وســـیم په لاس رباب شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په میـــنه کې کړیــږم
ستا په حســـن کې ژړیــږم

زړه مې څومره کـــړمه صبر
زړه په ویـــــنو کې لمبیږم

ستا د سپـــین مخ پلوشو ته
د پتنګ په شان ســوځیږم

ستا د هجر تیارو شـــــپو ته
لکه شمـــعه هـــم بلیـــــږم

ستا د مړو سترګو کتـــــو ته
لکـــه پاڼـــه زه رپیـــــــږم

ستا د ستـــرګو په باڼو چې
زه ټپي شـــم بیـــا پاڅیږم

که ته لاس راتــه رانه کړې
دا ټـــول عمـــــر به کړیږم

زه وسیـــم چې ارماني یم
ستا په حســـــــن هوسیږم

۱۹۹۶/۱/۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساحـــل په غاړه کېنم چې ســـوچ وکـــړمه له ځانه
دنیـــا ته چې لـــږ ځیـــر شم دا دنیا ده ســـرګردانه

لعلـــونه سمنـــدر کې دي هر چا ته دي مـــالومه
محنـــت پسې ونه کـــړې چـــا ونه مـــوند په اسانه

زمـــانې ته چې زه ګـــورم زمـــانه شـــوه لېـــونۍ
ورور ورور وینې ته ناست دی پلار یې ګوري په حیرانه

چې پـل ږدي په مخ ګـــوري دا حالات دي زهـــرجن
دا نه چې هســـې خوار شي دا د خپـــل عقـــل نادانه

رښتیا مې ترې ونه لیـده که دوســـــت و که دښمن و
دا ځکه زه فـــریاد کړم زړه مې مـــوړ دی له هر چا نه

خانـــي به یې خاني وي پادشـــــاهي په پادشاهي کې
په ګېـــډه به ښه مـــوړ وي بیا به تمه کـــړي ګدا نه

دوه ورځې په دوستي کې دې کوم غوړ لستوڼی ګوري
اوبه وړي بوســـو لانـــدې بیا خبـــرې کـــړي وفا نه

۱۹۹۷/۱/۸ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سرودونه ترانـــې دي چې غـــرېږي رنـــگ په رنگ
یو په اور د لمبـــو ســـوځي بل کـــوي د پیالو شړنگ

که اختیار انصاف ته ورکړې نو انصاف شي بې انصافه
خو دا ځکه مې زړگی شي دې انصاف ته په غورځنگ

حالاتو ته چې گورم هېـــڅ انصـــاف نه شته په چا کې
ورور به ورور ته به گواښېږي پلار د زوی سره په جنگ

اسلام شو تـــرې کمزوری که عـــرب دی که عجم دی
څوک خـــرڅېږي په ډالرو څـوک په پونډ د استرلنگ

دا اوس هم لا فرصـــت دی وروری لاســـونه ورکـړو
دا نه چې ســـره مـــړه کړو په گلبهار او په سالنـــگ

د ســـولې خـــوږ اواز ته انتـــظار کـــوي کـــوترې
خپل ځانـــونه ترې قـــربان کړو لکه شمعې نه پتنگ

۱۹۹۷/۱/۱۶ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا وطن چې خـــومره شي ګلــزار بيابان ښکاري
ستا په راتلو کې ما ته څومــره لوی ارمان ښکاري

که د راتــلو په هــر قــدم کې زه ګلان وشيــندم
ستا تصــور کې سپېرې دښتې ګلستان ښـــکاري

که په وفــا کې راته ډاډ د محبـــت رانـــه کړې
په ژړا اوښــکو سمـــندر کې لــوی توپان ښکاري

دغه دنيــا ټــوله ائينه شي بې ريـــا شــي راته
ماتې هينداري په ټوټو کې مې جــانان ښکاري

که زه سوځېږم د هجران په سرو لمبو کې همېش
په شنو لوخړو د لمـــبو کې مې خــوبان ښکاري

د غمجن زړه په اسمانــونو مې جــفا وريځې دي
د داســـې وريځو نه د وينو ســـور باران ښکاري

وسيـــــمه! تا ته د بــاران ګټه مــالومه ښــه ده
ددې بــــاران نه راتــه ښکلي بهاران ښـــکاري

۱۹۹۷/۱/۲۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

خنـــدا چې په ســـرو شـــونډو د اشـــنا مزه کوي
لونــــګ په ســـور ټټـــر کې د ليـــلا مـــزه کوي

زلفې چې خورې شي په سپـين مخ د ګل خوبانې
خوَلې د محبــــوبا نه مــــرحبا مـــزه کـــوي

خندا د هر څه خوند کا که د خولې وي که د ګل
لاله چـــې وغـــوړېـــږي په بېـــديا مـــزه کوي

خـــوږ باد وچلېږي د سپرلي ښکلې موســـم کې
شبـــنم په شنه کاســـه کې د سبا مـــزه کـــوي

۱۹۹۳/۱۲/۲۵ع
حاجي کيپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسين

اباسيـــن چې په څـــپو شي قيامتـــونه ترې جـــوړېږي
جـــوړه شمعې چې شي بلې محفـــلونه تـــرې جوړېږي

عاشـــقان چـــې جـــوړه نشي په محـــفل کې د يارانـــو
د مطرب دې رباب مات شي چې ســـازونه تـــرې جوړېږي

د ســـرو شـــونډو په شـــربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې څلــور شي هوسونه تــرې جـــوړېږي

ها! مطرب چې په محفل کې خپل رباب په غېږ کې واخلي
د هـــر تار په انګـــازو کې پيـــغامونه تـــرې جـــوړېږي

د وســـيم خو انتـــها نه شـــته د ميـــنې صـــداقت کـــې
خو دا ځـــکه يې په ذهـــن کې خيالونه تـــرې جـــوړېږي

۱۹۹۷/۲/۵ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا د عشق په سرو لمبو کې سوځېدلی ښه یم
دا ستا د میـــنې افسانــو کې زورېدلی ښه یم

دا ستا د ســـترګو د باڼو د نیـــزو زور چې نه و
دا د خـــــواږه زړګي په وینو لمبېـــدلی ښه یم

پرهــر پرهـــر مې شو بـــدن د محبـــت پټۍ ته
پټۍ ونه شوه زه همـــــداسې کړېـــدلی ښه یم

زه د غمـــاز په ستـــرګو خـــاورې د وفا شیندمه
دا د جانان د تـــورو زلفو مـــار خــوړلی ښه یم

زه ستا د میـــنې سبـــا باد ته انتـــظار کـــومه
که باد رانغی په انګـــار کې اوسېدلی ښـــه یم

ما د وسیـــم په نصیحت چې کـوم عمل ونه کړو
دا د هجـــران په خړ توپان کې الـــوتلی ښه یم

۱۵/۲/۱۹۹۷ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن

ای وطنه! ځان دې کلـــک کړه هــره لوټه دې فولاد کا
په شـــــنو بوټو دې خـــزان شو هر يو ګل ځکه فرياد کا

د وطـــن تنکي ځـــوانان دې انتظار سترګې په لار دي
ښه مغــــزونه دې فرار شول هر بچی دې خپل استاد کا

په سپـــرلي کې خـــزان راغی دا عجيبه زمـــانه شـــوه
هر يو ګل چې داغ ليـــدلی په شبـــنم باندې يې ښاد کا

هر زمری دې ويـــده شـــــوی پرې کړنګ د اسماني شه
دا هر غـــر د هنـــــدوکش دې هره څوکه دې شمشاد کا

پلار د زوی دلاسه مړ دی ورور د ورور وينې ته ناست دی
هر يو سيـــــند دې توپاني کـــړه د غليـــم ښېرې برباد کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا په غبـــرګ کې خپل مېـــړانو ابدالي شانتې بچیان دي
تېــــر درســـونه د غیـــرتو خپل مشـــرانو ته په یاد کا

چا به خـــرڅ کړي په ډالـــرو چا ورکـــړي په ســرو زرو
اوس نو چېرته اکبر خان شته دا هېـــواد به بیا ابـــاد کا

دا کابـل یې ســـتا ویجاړ کړو ناوې پېغلې شوې شهېدې
دا اوس کوم داســـې احساس شته لکه چېغه د فرهاد کا

ټوله شـــپه توره ترورږمی شـــوه ټوله ورځ دود د باروتو
سپېنه وربـځ شه بیا باران شه دا خفه زړګي را ښـــاد کا

وسیــــــم ټول عمر په دعا دی ستا د ګوډ ګوډ ابادۍ ته
د دښمن په سر ګـــوزار شه بیا دا ورک یې بېخ بنیاد کا

۱۲/۱۲/۱۹۹۳ع
حاجي کیپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله نا کلـــــه چې هـــوا په دې چمـــن راشـــي
ښکلي مـــوسم ســــــره نغمې د ګل دیدن راشي

بلبل به جوړې کړي نارې د خپل هجران په خاطر
د خـــزان باد چې د سپرلي په دې ګلشـن راشي

داسې ســــوځېږم د جــــفا تـــــودې هوا ته زه
لکه د شمــــــعې نه پتـــنګ ســوی بـــدن راشي

څومـــره کړېږم دومـــــره خیال مې د اشنا ساتم
لکه بـــورا چې د اغــزي په درد، دردمـن راشي

داسې ځـــیر ګورمـــه د یار خمـــارو ســـترګو ته
داسې ښکارېږي چې مینوش په زړه خوږمن راشي

دا ســـتا د سرو شـــونډو شـــراب چې زه نشه کړمه
وســــیم به څنـــــګه په زړګي کې ارمانجن راشي

۲/۳/۱۹۹۷ع
پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ســـحر باد چې دا ګلــونه غـــــوړولی شي
دا د خـــپه زړګي غــوټۍ به هـــم سپړلی شي

په یو نظر کې چې د ســترګو لاندې دا وګــوري
څوک چې بې خوده وي اسمان کې خېژولی شي

چې په زړه کې د یار غـــم ورته پیـــدا نشي نو
دا رندې ســــترګې هم په غــم کې ژړولی شي

دا تا که څـــومره هجران غرو ته پناه کړی ځان
د میـــنې غږ به هم قاصــد در رســولی شي

دا ته که لاړې د جــفا ســیوري ته کېـــنې بیا
دا د غـــــم ورېځې د اســـمان نه ورولی شي

که ته لاس د وفــــا راکړې او لیـــــلا شې زما
وســــــیم به تل دا خپل رقیب هم کړولی شي

۱۹۹۷/۳/۵ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نادانـــه ده بلبله چې د ګــــل په ســــر چغیږي
په شــپه کې چې سپلی وي نو ډېــــوه کله بلیـږي

دا به څـــو ورځې ژونــــــدون وي د بورا او د بلبل؟
سوړ باد چې راوچـــت شي د اغزو سره شــپه کېږي

دا چا چې ویل وفا شـــته په ګلــونو د ګـــلاب کې
غمــاز په یو کتـــو کې رنګ یې زېړ شي هم رژېږي

پتنګ چې ځان پرې سوځي دا د مینې په لمبو کې
بې ځایه نه سوځیـــږي ځکه شمـــــــعه قربانیږي

کله چې ګلــونه پاښــې، پاښې په چـــــمن کې شي
بلبله شــــــي ناچاره د زړه درد نه هــم چغـــــیږي

هجران غمـــونه ډېر شي او دا زه چې شــم یوازې
زړګي نه مې ســــرې وینې په ګوګل کې بیا څڅیږي

عاشق چې نامـــراد شي کله ســـترګې وچې نه شي
یتیم په شان بې موره بیا په ســـرو ســـترګو ژړیږي

وسیـم دا نصیحت دی چې هېـــڅ کله زړه ورنه کړې
کوم چا چې زړه ورکړی هم ســـوځیږي هم کړیږي

۱۹۹۷/۳/۱۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا مې تـرمې تـــرمې اوښـــکې یا مې هغه سېـــلابونه
یا مې سوړ، ســـوړ اسـوېلي دي یا مې هغه تـــوپانونه

دا جهان چې په ګـــردش دی دا دی هر چا ته مـالومه
زما مړه شــــول امېـــدونه، زما مړه شول حســـرتونه

داسې ورځ شي داسې شـــپه شي کله مینه سره لمبه شي
زه چې ژاړم په ژړا کې راپـــه یاد شـــي تېر وختـــونه

کاینات کې تغیرات شته او په څمـــکه هم بدلون شـــته
داسې شـــین بوټي ولاړ وي چې پـرې راشي خـزانونه

کله لمر چې راخورې کړي داسې سپینې سپینې وړانګې
طبیعت داسې قانـــون دی چې په وریځو کړي حکمونه

لمر په دومره لوی وړتـیا کې بیا په وریځو کې پنهان شي
د خدای(ج) هغه لوی هســـتي ده چې ترې راوړي بارانونه

د وســــــیم د زړګي حـــال ته راچاپېر شي غورځنګونه
سمندر کلـــــه خامـــوش شي کلـه راولي موجـــونه

۱۹۹۷/۵/۲۰ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله بــاد کلـــه بــاران شم
بیا روان په بیـــابان شـــم

کلـــه اور شـــمه ســکروټه
کله وریځ په شیـن اسمان شم

بیا سېلۍ شـــمه په شپه کې
بیا په ورځ کې خړ توپان شم

زه اســـیر شـومه د زلفـــو
مرغي د خپـــل جانان شـــم

خوله چې ډکه د خنــدا شي
خـــزان باد ته بهاران شم

شربـت راکړي د سرو شونډو
بیا مدهوش بې میستان شم

چې وعـدې کې وفا وکـړي
جهانګـــیر ددې جهـــان شم

وســـیم ستا دې محـــبت ته
بیا پـــوره په دې ارمان شم

۱۹۹۷/٦/۱ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمانه شوه داسې جوړه چې مې يار ونه ليده
په ژمي کې مې هيـــڅ کله ګلـــزار ونه ليده

ملګرى ستا د لارې وي د خپـــل حده پـورې
د نن زمانـــــې يار کې مې اتبـــــار ونه ليده

وعـدې به کړي ملا په شـان د حورو د جنت
د دوى په پســــــته ژبه مې اقـــرار ونه ليده

مخکې ميخانو کـــې د ګلاب په شانې رنګ و
د نن په ميـــخانه کې مې خـــــمار ونه ليده

خواره واره ګلـــونه د غــــرو په لمـن ښکاري
په يو ګلاب مې هيــــڅ کله ګلـــزار ونه ليده

وسيم چې سرګردان دى د عشق په ګرمه لاره
دا زړه يې پــــه کې هيـــڅ کله قرار ونه ليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ورمې د پســـــرلي دي خوشـــــبويو سره راځه
اغــــزونه چې ګـــل اخلي زحمـــــتو سره راځه

ديدن کوي زما د مخ د ســــــترګو په زيــــارت کې
که څــه بهـــــانه نه وي لېـــــونو ســـره راځه

اسمان د محبت کې مې چې ورېځې رانبکاره شوې
وصــال بارانــه ژر شـــه وصلــــتو ســـره راځه

ساقي که نن سخي شوې د مــدهوشو په محفل کې
محفل ته د شـــــرابو له پـــــيالو ســـــره راځه

د زړه ستړي ماحول کې راتــه تور مارغه هــوا کړي
راځې! نو دې محــــــل ته رنګيـــــنو سره راځه

د تورو ولولو زلفــــــــو په ټــال کې که ته زانګې
د خوب نه تمه مه کـــــړه شــــوګيرو ســره راځه

د عشق نبکلي ګلشن کې مې ګلان خزان دي
راځــــه د خـــــدای(ج) لپاره بهـــارو ســــره راځه

د سرو شـــونډو شــــربت مې غمی د زړه ساتلی
وسيـــــــمه! که راځـــــې د ارمـــانو سره راځه

۱۸/۷/۱۹۹۷ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار مې په سپين مخ باندې اوربل غوټۍ غوټۍ شو
زړه مې په گـــوگل کې لکه گـــل غوټۍ غوټۍ شو

سترگې داسې سرې شوې بې شـــرابو مستې مستې
گل لکه لاله او د سنـــبل غـــــــوټۍ غوټۍ شو

زړه ته مې د رنگ امېــــــد چې کله را پيــدا شو
ونه د انـــار لکـــــــه کابـــل غوټـــۍ غوټۍ شو

ميو مېخانې کې د ســــاقي په لاس کې شرنگ شو
جام کې د شرابو مې حاصـــــــل غوټۍ غوټۍ شو

سپـــوږمۍ د څوارلســـــمه چې را ورسېده بام ته
بوټۍ په درشل کې لکه گل غوټـــــــۍ غوټۍ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شنه د غره لمـــن وه په کې جــــوړه وه کېږدۍ
سرو جامو کې ناسته وه د خيـــال سپينه کوچۍ

سپين يې مړوندونه ســـــورايي شان ته يې غاړه
داسې ښکارېده چې د کـــــوه قاف وه ښـــاپېرۍ

ناز او په ادا کې يې حـــــــورې ترېنه ځار شي
شان او په شـــــــوکت کې لکه روم نه شهزادگۍ

کله چې بهر شـــــــــوه د کېږدۍ نه په صــــحرا
دا وه په بېـــــديا کې د گلـــــــونو گـــــلالۍ

منگى چې کړي په سر باندې چېنې ته شي روانه
مسته ده مســـتۍ نه داســـــې ښـــکاري لېـــونۍ

سپين غاښـــــونه ښکاري لکه ســـــتوري د اسمان
مخ يې پلوشـــــې کړي د ښايست سپينه سپوږمۍ

وسيـــم چــــــې و ايلبند ته قافلــــې ســـــره روان
لار کې خــــوږ اواز وو د جَرس[1] او د شپـــــــېلۍ

---

[1] جَرس ـ زنگولۍ ، د اوښ په غاړه بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما د زړه په کــور کې مېلمنه شه
ته زما د ســــترګو تور کې مېلمنه شه

ته د ګل په شان څه زده کړه له چمنه
د بلبلو شــرا شــور کې مېلمــنه شه

د مجنون تېر شوی ژوند ته نظر وکړه
د ليلا شانته پېـــغور کې مېلمنه شه

د ډېوې شانتې ډېر سوځم په لمبو کې
د پتنګ په شـان په اور کې مېلمنه شه

لکه اوښــکه په لېـــمو به درته رغړم
په دا لوند ټټر سمسور کې مېلمنه شه

لکه غر په سمندر کې درته پـروت يم
د وسيــــم په دغه زور کې مېلمنه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلرخو قافله

قافـــله چـــې د ګلـــرخــــــو روانیـــږي
په تورخـــم باندې ژړیـــږي چې تیـــــریږي

دا څه حال شـــو، څه محـــال شو لویـــه خدایه(ج)
رڼې اوښکـــې په سپـــین مخ بانـــدې څڅیږي

څوک په لر شو څـــوک په بر شـــو بـــد قسمته
په ګـــوګل کې یـــې دوه زړونه جـــدا کیږي

څوک په غـــرونو کې چا مړه کړل څوک بې وسه
څوک زخمي شول څوک په سیند کې لاهو کیږي

څنـــــګه مال د پاچـــاهي شاهنـــــشاهي وه
داسې وخـــت شو په کـــوڅو کې لیـــــلامیږي

نور ملکـــــونه په تعلـــــیم بانـــدې ودان دي
د کابـــــل نه ښـــــــه مغـــــزونه فـــراریږي

توري شپـــــــې مو د ســــــبا په انتـــظار دي
هغه لـــــمر به په هیـــــواد کله راخیـــــږي

وسیـــــــــــم تل د خپل الله(ج) نه تمـــــنا کړي
چې په ســــــــویي ګلشـــــــن باد بیا وچلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمعې چې بلې شي په شپه کې پتنګان راځي
د مازدیګر ښکلي ګودر ته عاشـــــــقان راځي

ښکلی موسم د پســـــرلي دی او زېـــــړي ګلونه
له هـــره خوا نه په زړه ســــــوي بلبلان راځي

زه بـــه راټـــول کړمـــه ګلونه د ګلشــــن ورته
بیا په لاره کې شینـــــدم چې ګل خوبان راځي

زه به اوچـــت کړمه لاســـونه د اسمان په لوري
بارانه ورو شـــه مـــــه وربېږه چې جـانان راځي

مطربه ورو شه شړنګ ورنه کړې د رباب تارو ته
عبادت وخـــت دی دې محل ته زاهـدان راځي

زه پرې غمـونه هېروم نور د مســـتۍ نه په کې
دې میـــکدې ته قِسم، قِســــم میخوران راځي

وسیمه! بس کړه نورې ماتـــې کړه پیالې د میو
پلار یې رضا شو ســـره جوړه کې د ارمان راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما هســـــتي يې
ته زما مســـــتي يې

ته مې ژوند يې په ګلشن کې
ته زما دوســــتي دوستي يې

میـــخانه کې زمــــا میـــنې
ته زما ســـــاقي ســــاقي يې

ته زما د پســـرلي زېــــرى
ته خـــــــزان ته دښمني يې

ته زمــــا د زړه ټـــــكار يې
ته مـــــې روح ته ازادي يې

ته زما هســــــتي هستي يې
ته زما دوستي دوســــتي يې

ته زما تــــيارې كـې لمر يې
ته مـــــې زړه ته رڼـــايي يې

په قامـوس د سلطــــنت كې
ته شـاهي، شاهي، شاهي يې

په ګلـــــــونو د بهــــــار كې
ښكلـــی رنـــګ يې ګلابي يې

وســــــيم ښپو كې ورته رغړي
زمـا زړه كې زنــــده ګي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړگی مې هلـه په خنــجر ولگېد
چې په لیلا مـــې خپل نظر ولگېد

بلبلان ځکه شـــور فریاد کوي نن
د خـزان باد د گل په ســر ولگېد

شمــع پروا د خپل ارمان نه کوي
ځکه پتـــــنگ ســوی وزر ولگېد

لمــن د گلو له اغــــــزونه ډکه
ځکه بلبـل د زړه په ســـر ولگېد

زه د ساحل غمو ته هلـه ځیر شوم
کله زېړی په مـــازدیگـــــر ولگېد

سـترگې یې ډکې د حیا نه شولې
چې یې منـگی په بر گودر ولگېد

وسیـمه! دومره بې پروا یې ولې؟
ځکـــه دې زړه په لوی هنر ولگېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګلـــونـــو رژېـــــدل کتلی نه شـــم
بې د میـــنې خندېـدل کتـــلی نــــه شم

چې یې عمـــــر څنګه تېر شـــو اسوېلو کې
نور د شمـــــعې ژړېـــدل کتـــــلی نه شم

د خزان ســـاړه بادونه راوچـــت شـــــول
د بلبــــــلو زورېــــدل کتـــــلی نــــه شم

هر څـــه ګران شي په قیمت کې باکي نه شته
خـــــو د میـــنې ګرانېـــدل کتـــلی نه شم

چې څپې څپې یې اوښــــکې په باړخو شوې
نـــور د اوښـــکو رهېـــدل کتلی نــــه شم

څوک خمار شول څوک مستان شول میخانه کې
زه د مــــــــړو ســـترګو لیدل کتـــلی نه شم

غټې ســـــترګې یې چې تـــورې په رانجو کړې
بیا د سپـــین مخ ځلېـــدل کتـــلی نه شــــــم

څوک کامران شـــول په بېړۍ د پاکې میـــنې
زه وســـــیم نور ډوبېـــدل کتـــــلی نه شم

۱۹۹۷/۱۱/۱۵ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه بحـــر شـــانته زړه د ګـــوهر ډک کړه
لکه ونه خپـــــل وجـــود د ثمـــر ډک کړه

میخانې مې په نصیب شوې ستا په عشق کې
راته میـــــنې کې نیمـــګړی ساغر ډک کړه

په هېـــخ لار کې ستا دیـــدن کولی نه شم
د رقیب ته نور ژوندون د خـــــطر ډک کړه

په ګودر چې در رسیـــــږم تلـــوسې کړې
اې! ظالمې لږ منـــګی په هنـــــر ډګ کړه

د غوټۍ شانـــــتې را خـــواته لږ مسکۍ شه
لکه پرخه ســـــور لاله په ســـــحر ډک کړه

د سپوږمۍ مخ ته کتی نه شــــم وصال کې
یا مې ښکل کړه یا زړګی د خنـــجر ډک کړه

یا تورتـــم کې مې ډېـــوې په شانته بل کړه
یا وجود مې خپل ښایســت په زېور ډک کړه

ما وســـــــیم په بیابان کې ســـفر کړی
لږ د سرو شـــونډو شربت نه ځیګر ډک کړه

۱۹۹۷/۱۱/۲۰ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سر مې اېښی په زنگـــــون و عجیبه شانته دنیا وه
زړه زما په شـــــباخون و عجیبه شانته دنـــــیا وه

دا سرې سترگې د لیلا مې په نظر شـوې په ژړا کې
زنده گي مې د مجنـــون و عجیبه شانـــــته دنیا وه

ټوله شپه مې چې سحر شوه د یو گل د بوټې لاندې
د بلبلو جـــــوړ افســون و عجیبه شـــانته دنیا وه

زما روح تازه تازه شــــو د گلونو خوشـــبویي کې
د شبنم په کې سمـــــون و عجیـــبه شانته دنیا وه

د هر گل خندا خنـــدا وه د بـــــورا په کې نڅا وه
سور لاله چې ځیگرخون و عجیـــــبه شانته دنیا وه

ساقي راکـــړو جام د میو د دیـــدن تمه مې وکړه
د غمــــاز په کې لمـــسون و عجیبه شانته دنیا وه

دا د عشق په لوی سفـــر کې د خـــطر نه ډکه لاره
وســــیم ویل چې زما یون و عجیبه شانته دنیا وه

۱/۱۲/۱۹۹۷ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو د هجــر تورو شپو نه بل جفـــا نه زه پردېس شوم
نور بې جـرمو الزامـــونو د سزا نه زه پردېـــس شوم

ما زړګی خپــل بایلولی و د تـــورو ســـترګو جنګ کې
چې اوربل یې په مخ جوړ کړو د حیا نه زه پردېس شوم

چې مې غم غلط کولو مـــخ مې واوښـــت میـــخانې ته
مجبوري مې کمزوری وه له بل چا نه زه پردېـــس شوم

ها خوا غم تـــورې تیارې وې زه د عشـــق په تمـــه تمه
د شفق زېـــری خـــوږ نه و د ســـبا نه زه پردېـــس شوم

د خـــزان بـــاد لګېدلـــو د ګلشـــــن په ســـرو ګلونـــو
د بلبلو د ګـــردونه او غــــوغا نه زه پردېـــس شـــوم

د ظالمې زمـــــانې نه چې پتـــــــنګ وسوځېـــدلو
نور د شمعې تړمو اوښــــــکو او ژړا نه زه پردېس شوم

لاس یې راکړلو د میـــــنې په کې اېښي وو شـــرطونه
د بې ځایه تمــــــنا دې تمنا نه زه پردېـــــس شــــوم

زه د مینې جل وهلی وم بې خود حـــالت کې پروت وم
د غـــــرض اوبو کـــولو مسیــــحا نه زه پردېـــس شوم

په سلام ســـلام کـــولو په ســـــلام کې به مقصـــد و
وسیـــم وایي! د غـــرضو مرحبا نه زه پردېـــس شـــوم

۱۹۹۷/۱۲/٦ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست

يار هغه دی چې په کار دې شي په غم کې
داسې نه چې سر او کار يې وي په چم کې

ځان قربان کـــړي يو تر بله په دوستي کې
نه بېلېږي بيا هـــر څـــومره په ســـتم کې

که ليلی مجنـــــون عـــــربو کې تېر شوي
بل مثـــال يې پيـــدا کېږي په عجـــم کې

چې يې زړه په يار خوږېږي په بـــد حال کې
بې د خولې نه به ګـــويا شي سترګو نم کې

چې يې وينـــــي نه تېـــرېږي يار لپـــاره
داســـې دوست په څنګه هېر شي په عالم کې

څوک صفت کا څوک غيـبت کا په مخلوق کې
ناکامـــي په نصيـــب نه وي په تـــورتم کې

زمونږه ميـــــنه له يـــو بل نه قـــربانېـــږي
زه خوشحال يم چې ښه خوی شته په صنم کې

وسيـــم دومـــــره به صفـــت کړي د يـــارانو
چـــې يې نه شـــته ګنجايش نور په قلـــم کې

۱۵/۱۲/۱۹۹۷ع – لينډی، ډيړنګ هسپتال، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملغلره

صحرا چې سوځېـــدلې د اوبـــونه تـــږې ترږې
شنه بوټي دې وچ شــــوي د سپرلــونه ترږې ترږې

غمونو او سوچونو کې مې شپې شوې په اغزو کې
سرې سترگې مې شـوې وچې شوگيرونه ترږې ترږې

ساقي راکړه بلـــنه جام يې راکـــړو د شــــرابو
تسل مې پـــــرې ونه شـــو د نشونه تـــږې ترږې

پتنگ خو ځــــان قربان کړلو د عشق په تمه تمه
سره شمــعه پـه ژړا کې د سلگــــونه ترږې ترږې

چې پرخــه ملغلره شـــوه کاســـــه کې د گلونو
وزر د بـــــورا لونـــد شو ولولـــو نه ترږې ترږې

کيسه د پاکې ميـــــنې ته د ژوند ښکلې نغمه يې
وسيمه! ها کيــــسه شوه افسانـــــونه ترږې ترږې

۱۹۹۷/۱/۱۵ع
سواتي گيټ، پېښور صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقيقت

د شپې ترووږمې وه زړه په ســـترګو مې ليلا وليده
د سترګو جنــګ کې نا ببـــره مې حيـــا وليـــــده

ما په خيالو کې خـــوب ليده کړه خو دا و حقيقت
په جمع د ســـتورو کې ما ســـــتورى د سبا وليده

شمعې ښايسته يې ستا ښايست باندې به څه وکړم زه
ستا د پتنګ پـــه سوځېـــدو مې ســـتا جفا وليـــده

بخت چې ظالـــم شي بيا پروا د مـوړ غريب نه کوي
ځکه مـــې لومـــه په منګـــولو د عُنقا وليــــــده

مينه تنکۍ وي، لېـــونۍ وي نور بيا شرم نه کـــړي
زيارتـــه! ســـتا په کنـــارو کې مې ګناه وليـــده

وسيــــــــمه! تا په زاهدانو کې خپل ځان شمېرلو
د ها شـــراب ډکه پياله مې لاس کې ســـــتا وليده

۱۹۹۸/۲/۶ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تخیـــــل مې پــــروازونه کـــــړي هـــوا ته
خالي جســـم پاتــــــې کېـــږمه دنیـــا ته

زړه مې خوځي، رګ مې خـوځـي، ساه چلیږي
بې نفســـه یـــم، کالبــــوت یمـــه اشـــنا ته

بانه رپي، سترګې ګـوري، حس ژونـــدی دی
د زړه حـــال ویلـــی نه شمــــه هېـــچا ته

غوږ مې اوري، ژبه چورلي، لاس مې کار کړي
احساس نه شته خــوله مې چـــوپه ده قضا ته

مرګ او ژوبلـــه بـــه کـــــوي مقصـــد لپاره
دواړه لاســـــه پاس اوچـــت کړه ته ثـــنا ته

که مدهوش یې که مستي کړې اې وسیـــمه!
یم حیـــــران چې دا به څنګه کـــړې عقبا ته

۱۰/۲/۱۹۹۸ع
سواتي ګیټ، امید اباد، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

چې مينه حاصل نه شـي هسې ژوند ورته پېغور شي
گلونو کې چې گرځـــي هر يو گل ورته سور اور شي

غوټۍ چې کله گـــــل شي بيا پناه شي په اغزو کې
بلبل ترې شي بــــې وسه بيا يې سر په شرا شور شي

شبـــنم چــــې کله پرېوزي کاســــــه کې د گلونو
خوشبويې د عطــرونو بيا په هــــره لورې خور شي

په شپه چې رابنــــکاره شي په گلشــــن کې د گلونو
د شمــــعه پلوشې يې بيا خــــورې په هـره لور شي

رقيــــب ته مې ويــنا ده چې جفا ســــره يو نه شي
وسيم په ښکاره وايي! چې سور اور به يې په کور شي

۱۵/۲/۱۹۹۸ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ

زه چې کله ستا په تورو زلفـو ګیــــر شوم
د تهمت د انبارونو لانـــــدې ځیــــر شوم

د امید غــوټۍ مې ځکـــــه ګلان نه شول
چې نســـیم ګذر کولـــــو زه یې هېر شوم

شاه جهان خو تاج محـــــل جوړ کړ په مینه
ما چې جوړ کړ ګل محل په کې اندیر شوم

د صراط په پـــــل به هېـــخ مشکلات نه وي
دا چې زه د پاکې میــــــنې په لار تېر شوم

سر ببر خېرې ګرېـــوان در تـــــه ولاړ یم
ځکه زه د لېونـــــو په کتـــار شمیــــر شوم

ما وسیم چې سره شراب د شـونډو نوش کړ
د رقیب په مـــخ کې زه په شان د شېر شوم

۱۹۹۸/۲/۲۱ع
سواتي ګیټ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سترګې دې تــــورې په رنجو کړه ګلې
بانه دې غشــــــې په زړګو کړه ګــلې

بدن ټپـــــي روح اواره شـــو زمـــا
زما ماشـــوم زړه په سلګـو کـــړه ګلې

ســتا د فـــراق غمونه خوښ دي زما
اوښـــکې رواني په بـــاړخو کـــړه ګلې

دا ټـول غمـــونه مېلمانه شـــول راته
اوس مې ته خوښ په مړو کتو کړه ګلې

لکه د تن سیـــوری غماز مې ګـــرځي
لږ یې جـدا په چال هیـــلو کـــړه ګلې

خوله مې ترخـــه ده د هجران تبـــې نه
لـــږه خـــوږه دې په خلګـــو کړه ګلې

په میـــخانه کې مې نصیـــب ونه شـــو
لــږ مې نشـــې ته په نشـــو کـــړه ګلې

د زړه چمــــن بلبـــل تر کـــومه ژاړي
ورتـــه ته زیـــری د ګلـــو کـــړه ګلـــې

په دوزخـــونو کې خو ښېـــې ږدمه زه
لږ مې راحـــت په جنتـــــو کړه ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټــــوله دنیا خپـــه خپـــه وینـــم زه
لږ مې خوشحال په خوشـحالو کړه ګلې

وسیــــم ټول عمر په خزان کې تېـــر کړ
لګه نسیــــم دې په سپـــــرلو کړه ګلې

۱۹۹۸/۲/۵ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلامي

چې په هنـر دې زړه تــالا کړ رانه
بيا دې نور څه ته ځان رسوا کړ رانه

چې په زړګي کې دې ساتلی نه شو
تا غمـــازان په واويـــــلا کړ رانه

ستا خو دا ميــنه غـــلامي ته ورته
د پادشاهي خـــوی دې ګدا کړ رانه

جسم که ستا په انتظار کې پروت دی
خو تخيـــل دې په صحـــرا کړ رانه

شمعې ته حـال مې د زړګي ووايــه
عاشـــق پتـــنګ يې په ژړا کړ رانه

چې مـــې د زړه په وينو ګل اوبه کړ
د وخــت توپان دې په هـوا کړ رانه

لکه ښـکاري چې د باز سترګې تړي
دا بيـــنا زړه يې نابينا کـــړ رانه

ما وســيم څومره منـتونه وکــړل
بيا دې خپـــه زړګی رضـا کړ رانه

۱۹۹۸/۵/۲۰ع – پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرت

غریبي که څومره زور شي خپل غیـــرت راسره مل دی
شپه او ورځ څومره تیاره شي خپل همـت زما مشعل دی

که مې ســـر چورلي د زوره په وجـود کې شوم بې وسه
خپل تقـــدیر نه ګیله نه شـــته لیکل شـــوی له ازل دی

یا مې هغـــه خان خاني وه یا مې دغـــــه غریبي شوه
نه مې کـــړې څه ګنـــاه وه نه مې ایښی غلــط پل دی

په لښتي کې اوبــــه تللي بیا په هغه کې ور درومــــي
دا بیشک چـــــې رب زما راته د نیـــکو لارو مــــل دی

اشنایي هم په پیسو شــــوه او دوستي هم په دوکو شــوه
نو په جېب کې دې څه نه وي بیا به وایي چې دا غل دی

دسیـــــسې به کړي در جـــوړې ته د څانه خبـــر نه یې
زمانې ته چې زه ګـــورم بیا په تــــن راتـــــه اوربل دی

وسیم شوی په پښتو کې او لـــوی شـــوی په پښتو کې
دا مظلوم ته دی سر ټیټی د ظالـــم د ســـــر اجل دی

۱۹۹۸/۲/۳۰ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

ای! ساقي ماته د ښکلو میـــــو جام را
په نېکانو کې یـــو نوم د نېـــکو نام را

په غمـــــــونو کې زه ډېـــر یم کړېدلی
په ډالۍ کې دې خـــوښیو ته الهام را

په تیارو کې به تر څو عمـــــر تېرېږي
د شفـق په نظـارو کـې، ته انعـــام را

هر خوا ګرځم ګمــــــراهانو سره سر یم
په لارښودو کې یو ښه لارښود امام را

ګناهکارو کې که ستا په در شــامل یم
نور ته بس کړه سزاګانو ته انجـــام را

زه وسیم له تا نور هیـــڅ تمنا نه کړم
په ښکلاو کې ته ښکلی مـې ګلفام را

۱۹۹۸/۴/۴ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا

دا ستا خيالي موسکا نه زړه خيـــالونه ګلورين شـــول
دا ستا په هر قدم کې زړه تياري مې نور وريـن شـول

ګومان مې پرې کولو چې زه ستا کيسو بې خوده کړم
دا ستا شيرين کلام ته خــو حيــرانه سامعيـــن شول

د هجر کاروانيانو چې کتـار وو خپـــل جوړ کــــړی
دا ستا ناز او ادا ته راســـتانه ټـــول زايـــرين شول

تا چې پلـــو واچـــوه روانـــه په مکيــــز شـــولې
هر چا ګوتې چچلې هم حيـــران دې شايقيـــن شول

ستا په احتـــــرام کې بوراګـــان ټول په نڅا شولو
چوپــــړ ته دې ولاړ وو د هــــوا نه خادميـــن شول

د شمعې کتـــارو کې مې محــــفل تيـــاره تياره و
دا ستا په رسېدو مې محفـــــلونه ټـــول زرين شول

وسيـم ويل خوشال وم خوشالي کې ناخــوشال وم
خو ستا د کل بـــدن نه اندامونه عنـــبرين شـــول

۱۹۹۸/۴/۲٦ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مړو سترګو کتو ته احساسات مې تخنېدل
ستا د زلفو سرو ګلو ته بوراګان به ګډېدل

ستا په سر داسې رڼا وه لکه شمعه چې رڼا وي
پتنګان ورته په ښپو کې لکه شمعه غورځېدل

له شرابو پيالې ډکې مدهوشي وه په محفل کې
ياران دومره وو خوشاله په جامو نه ځايېدل

دا ستا د وصلت شپه کې شپه د قدر وه بې وخته
غمازانو واويلا وه هم په وينو لمبېدل

لاله زړه نسيم ته ورکړه چې يوسه يار په لورې
د نسيم په رسېدو کې سره ګلان ومسکېدل

د حسينو قافله وه خپل منزل ته وه روانه
ګلې ستا خيالي کتو کې درته ټول وتمېدل

د بخت او د تقدير په څپو ډوب وسيم راووت
ها! بيګا يې په اسمان کې د بخت ستوري ځلېدل

۱۵/۵/۱۹۹۸ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

دوه زړونه په کې محوه وو سکون چوپه چوپتيا وه
سرې شمــــعې بلېـــدلې پتنګانو پـــرې نڅا وه

ساقي په لاس کې جام و ســـت يې وکړو د شرابو
حاجت مې جـــــام ته نه و د نشـــو ډکه فضا وه

سرې سترګې مې په ســـترګو کې اشنا ته واچولې
په زړه کې محبت و هم په ســــترګو کې حيا وه

که تيارې خـــورې ورې د زمـــان په رقيـــبانو
محفل مې د زړه جـــوړ و هـــره خوا رڼا رڼا وه

د سترګو په پيالو کې مې بې خوده ځان نشه کړو
زاهده! خبر دار شـــه چې وه نه وايې ګنـــاه وه

عجيبه هنګامه وه چې خـــوره د زړه په کور کې
خيالو کې وسيـــم ورک و هـــم د مينې مشغولا وه

۲۱/۶/۱۹۹۸ع

پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسکه غاړه

په شپه مې ولیدله چې نـــرۍ وه هســـــکه غاړه
سلـــګو کې راتـــه ویلـــې په ژړا راپـــسې ژاړه

ملغلرې مې د ســـــترګو پـــه بها کې واچـــولې
د سترګو په کتـــو کې بې بها شــوه ترېـــنه لاړه

بازار د ښـــــو دانـــو نه ملغلرې زما سر شـــوې
دانه قیمت بـــها وي چې دانـــه وي د ویـــجاړه

تکل د ښې دانـــې یـــم ها چـــې کله په لاس راشي
نو ځکه په صحـــرا شـــوم په مېرو کې هـــم په شاړه

جنـــون تاوده بادونه هـــم په ســـر راته لګیـــږي
که ژوند په تورو غرو شي موږ به خوښ یو سره دواړه

وسیـــــمه! لېونی یې ســـرګردان شـــولې په عمر
هر کار ته چې لاس اچوې له خدایه(ج) مـــــدد غواړه

۱۹۹۸/۶/۲۵ع
پېښور ، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيښه

خوږې خبـــرې مې په زړه دي خـــو کولی نه شم
ځکه! د مينې خوږ اشـــنا مې هېـــرولی نه شم

زه په دې وېره چې خـــوبانه چېرته هېره نه شي
نور د همـــزولو افـــسانو ته کېناستلی نه شـــم

چې د لويديځ مازديګـــري وريځو ته ځير شم کله
دا سرې لمبې د ســـره هجران شپېې کتلی نه شم

مين خوشحال مـــازديګري ته وي چې شپه راولي
خو زه هېڅ کلـــــه مازديګـــر کلـــه ستايلی نه شم

ډېر د عروج په وخـــت نازېږي بې خبـــر د زوال
د سهار لمر نور په ماښـــام کې ازمـــولی نه شم

که د ژوندون په څـو ګړی وي ځان خوشحال وساتم
وخـــت په منـــــګولو د فنا نه رانېـــولی نه شم

نور چې د ميـــــنې ظالمانو ته په ښـــپو کې رغړي
وايم په ډاګــــه ابلـــه ښـــپو کې رغښتلی نه شم

د چا په لاس کې کنډولی څوک په ښيښه کې څکي
پيالې چې ستا د سترګو نه وي زه يـې څښلی نه شم

ما وسيـــم تا ته په ړومبي وصـــال قسم ياد کړی
په پاتې ژونـــد کې قســـــــمونه يادولی نه شم

۱۹۹۸/۹/۴ع

پښتونخوا، پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په کتابـــو د ملائیکو مې تقـــدیر بـــدل شو
ستا د ښایسته سترګو جمال د زړه تدبیر بدل شو

چې وچولې په باړخـــو راته د ســترګو اوښکې
هغه مې یار، هغه غمخوار، هغه زهیـــر بدل شو

چې و لارښـود د پاکې میـنې او سپېڅلې دنیا
هغه رهبر، هغه ملا، هغه امیـــر بـــدل شـــو

چې راته جوړه وه د زړه د سر چیـــــنو نه لاره
هغه چیـــنه، هغه اوبـــه، هغه بهیر بـــدل شو

چې ایښې تله د انصـــاف وه په مهراب د سترګو
هغه وجدان، هغه قضـــا، هغه ضمیـــر بدل شو

کومه چې جوړه وه جونګـــړه د خیالاتو په کې
هغه محل، هغه هـــوا، هغه تصـــویر بدل شو

چې ما پرې غـــم غلطولو او عافیـــت و راته
هغه ســـاقي، هغه مینا، هغه تســـخیر بدل شـو

چې ما ګڼله په دنیـــا کې بې نظیره خلکـــــو
هغه دنیـــا، هغه وفـــا، هغه نظیـــر بدل شو

محبوبـــې ما وسیـــم ګاللي و غمـــونه درته
په مجلسو د ګل خـوبانو ســـتا تقدیر بـــدل شو

۱۹۹۹/۱/۳۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دومره ژور تللی وم ســـــوچونو او فکــــــرونو کې
جنت مـــــې لټولـــو مـــا په تا پســـې خیالونو کې

سرې سترګې برېښېدلې چـــې مـــا ستا مخ ته کتل کول
یو رنګ و راخور شوی چې هېـــڅ نه شته په رنګونو کې

دا ســــــره لکه انـــار وه د حیـــا نه سره رنګیـــــنه وه
د سرو شونډو سرخي دې چې لا نه شـــــته په ګلونو کې

غمونه را انبـــار راتــــه په ســــر لکه د غـــر شـــولو
صرف ستا چې دیدن کېږي زه خوشال یم په عمـرونو کې

کنډول رانه راپرېــــوته چې ســــتا په یاد نشه شـــومه
ساقي نه نور نه غواړم که یې راکـــړي په سوالونـــو کې

له سترګو مې څڅېږي د فــــراق په اوښـــکو لوند شومه
ګوهر چې مې راتویې کـړې هیڅ نه شته په بحـرونو کې

رقیبه! ووېرېــــږه د صـــفا میــــنې ازار مـــه کـــــړه
وسیـــــــم د زړه اواز به هـــم څوک اوري اسمانونو کې

۱۹۹۹/۱/۲ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مختګ

د فانـــــي نړی په لاره ځــــان هوښیار کړه
د ژونــــدون د حـــــوادثو تا بعـــــدار کړه

د ښه شان او په شوکت او انســـــانیت کې
داسې نه چې ته بلا ته ځـــان ګـــوزار کړه

که د نېکو لارو مـــــل یې نېـــک به ګرځې
که بد ګرځـــــې نو د بـــدو انتـــــظار کړه

کومه مینه نن چې کېــــږي د ځـــــو ورځو
ته ځان مینه کې منصور غونـدې په دار کړه

هر خـــــوا ظلم دی تیـــارې دي جهالت دی
د مظلوم تورې تیـــارې ته ځان ســـهار کړه

بلبلان چې شـــور فـــــریاد کړي د اغـــزونه
ته د وینــو نه هېـــــواد ګلو ګلـــــزار کړه

د پښتـــــو په لوی وطن افغانســــــتان کې
دښمن مه پرېږده ټول غرونه پـرې انبار کړه

چې په بد نیتونو ګـــــــورې خـــوږ وطن ته
هره لوېشت ورتــــه د خـــاورې نه انګار کړه

وسیــــم وایي! د هېـــواد په ننګ شهید شه
د پښتـــــــــو دښمنان واړه تـــار په تار کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره چې ظلـــــومونه ته په ما کوې
دومـــره ناپـــوهي ولې اشــــنا کوې

کله مې په خېـــــر درتــــــه کتلي دي
ټېټې راته مــــړې ســـترګې شهلا کوې

غاړه کې کچکول په لاس تسبېح ګورې
ته څنګه په مـــا شک د ګــــــــدا کوې

تا ته مې قســـم په عشـــق خوړلی دی
ته ولــــې خبـــره نا صـــــفا کـــوې

وینه به د زړه درتـــه قــــــــربان کړمه
ولې بـــې ارزښــــــته تمــــــنا کوې

سپینې به رنګینې شــــــي تهمت په رنګ
هســــې د رقیـــــــب نه واویـــلا کوې

پټې چېرته پاتې دي کیــــــسې د عشق
ته څنګه کیــــــسې راته په غلا کـــــوې

خیر دی که لوګی یم ستا د عشـــق په اور
خوښ یم چې په ډکه خوله خنـــــدا کوې

زړه مــې ټوکیـــــدلی د لاله په څېــــــر
کله به سفـــر په دې صحـــــرا کــــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سيـــــــــنه په غشو اموختـــــه شوله
څنګه ګــــوزارونه پـــه خطا کـــــــوې

زه وسيم رســــــوا په کلي کور شـــومه
هســــــې بيا خبـــرې په حيــــا کوې

۱۹۹۹/۳/۲۰ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنې پیالې

کاشکې زلفې د لیلی مـــې لوبولې
شنې پیالې مې د شـــــرابو ټنګولې

د وصال رنګینو شپـــو کې ای جانانه!
ښکلې شونـــډې مې جانانه ښکلولې

ښه رنګین موســم بهار وایي ګلشن کې
چې بې دریغـــــه مې ټالو کې زنګولې

ګلو ونې قـــد قامـت دې تل بهار وای
چې نسیـــم دې په مشـــام را لګېدلې

زه دې مړ وای په شـــــرابو ستا د لاسه
چې د لاسه دې پیـــالې کـــې پرېوتلې

زه بې خوده وای چې ورکه رانه لار وای
چې مې غبرګو دوه کمڅـــو نه رانېولې

زه زاهد وای په مذهـــب د ستا د مینې
چې سجده مې په محـــراب کې لګولې

ستا د حسن پلوشـــــې دي زه تیارو کې
ته وای شمـــعه په تیـــارو کې بلېدلې

دا دستور دی چې ډېوې نه پتنګ سوځي
ته ډېوه وای خیـــر که زه دې ســـوځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیـــــم وایي! د زړه سر راته سوری کړه
خیر که زه دې په ســــــرو وینو لمبېدلې

۱۹۹۹/۴/۱۵ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرحوم خاطر اپریدي صاحب ددې بیت پر بنا

(د هجران په شپه ډېوه په لاس کې راغله)

***

د هجران په شپــه ډېوه په لاس کې راغله
د ګلونو ســــــره غنچه په لاس کې راغله

تلوسې مـــــې وې چې ورشم میخانې ته
د شرابو شـــــــنه پیاله په لاس کې راغله

لټول مـــې ســـــره لعلونه په اېـــرو کې
ناګهانه خـــــزانه په لاس کـــــې راغله

شپه او ورځ چې مې سجـــده وه لګولې
عبادت مې شکرانه په لاس کـــې راغله

تېره شپه وه په وعده کې خـــلاف شوی
شوم پخلا چې جرمانه په لاس کې راغله

زه وسیــــــم ومه ګیر شوی محبت کې
ښه منم چې اعـــــانه په لاس کې راغله

۱۹۹۹/۴/۲۶ع
د پورتني بیت کې جوړه مشاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

قاصده! زر شـــــه په رغــو ځمکو بهار راوله
دښتو مېرو کې د ګلــونو ســـور ګلزار راوله

د ستا په لورې دواړه ســترګې د تندي پرېوتې
وصاله راشــــه ته انجـــــام د انتــــظار راوله

دواړه پيالې د ميو ډکې دي په تخت د حسرت
هره پياله کې راته ســــــرو سترګو خمار راوله

قلم دې مات شه د ازل ليکل چې ته پرې کوې
که مېړنی يې په شپـــبو کې مې ديدار راوله

رقيــــــبه! تانه نه وېـــرېږم که ساتـــنه کوې
درځم ته ورشه ســــــرې لښکرې د اغيار راوله

بدن زما دی اموخــــته نېغو باڼــو په غــــشو
ستا په چړو به څــــــه ونه شي ذوالفقار راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ملگرو! نن کـــــوڅه کې دې اغيار څله پرېږدې
توتي په پنجـــره کې گـــرفتار څله پـــرېږدې

تسبېح گرځـوي لاس کې هم په غاړه يې کچکول
په سپين کميس کې پټ دا گناهکار څله پرېږدې

انگورو که اوبـــه دي بيا يې څکل څـــله گناه ده
جنت مېوه که نـــه ده په دې ښـــــار څله پرېږدې

ترخې اوبه مې څکلي په گنـــاه کې يم غرق شوى
توبه لاره يـــــوه ده تـــــوبه گار څلـــه پرېږدې

ډېـــر مې دي ژړلي صـــداقت پســـې ژړېـــــږم
په مخ کې دې سرې اوښکې سور کتار څله پرېږدې

سفر د لـويې لار مې په بېـــديا کې راپيل کـــړى
وسيـــم په لويه لار کې خــــوارو زار څله پرېږدې

۱۹۹۹/۴/۲۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

اشنا به مـــــې راځــي ورته په لار ګلونه ږدم
سينې د حــــرم باغ نه د ماليـــــار ګلونه ږدم

ارمان به مې پوره شي که په ښپو شم پانې پانې
ګېډي ګېــډي غمـــونه اعتــــبار ګلونه ږدم

هجران هـره ګــړۍ راته کلــونه په سر تېر شي
د زړه د ســــــر چينې نه د ګلـــزار ګلونه ږدم

ګلونه پيـــدا شـــوي په ښايســـت او په جمال
ږومبي ځل په ډالۍ کې د رخســـار ګلونه ږدم

دا هيلي ځوانيمرګې ډېرې هيلي شــولې بورې
وسيــــمه! ځوانيمرګو په مـــــزار ګلونه ږدم

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمان بابا د کالیزې په ویاړ!

څلوریزه

د حمید په یاد مې زړه قلـــــم قلم دی
لکه څنگه چې جـــدا رانه صنـــم دی

چې مرغۍ د باز د وېـــرې نه اوتـــره!
داسې زړه مې هم ستومانه په ستم دی

***

څلوریزه

غوږ کې راته ټپ شو د قضا ولې؟
چیغې مې ته نه اورې اشنا ولې؟

زه شومه وسیـــم لېونی ستا د در
خلک که خطا شــو ته خطا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

اوښکې مې تویې په رخسـار شولې نن
زړګیـــــه! ولې نا قـــرار شـــولې نن

د وطن میـــنه چـــې زه تــا کې وینم
زه وفـــا دار تا چـې وفا کې ویـــــنم

خیر که ســوری سوری ټټـــــر شو زما
په غم اخــــته کـــور او ټبــر شو زما

زه به ځواب د خپـــل وطـــــن ورکوم
په وینو ســـــور به خپـــل کفن ورکوم

د وینو څاڅکـــــو به لاله ټوکېــــږي
د مسیحا به شـــــــنه پیاله ټـــــوکېږي

سوي چمـــــن نه به جنـــــت جوړوم
ښه جامعـــه د شفقـــــت جــــــــوړوم

د غلیـــــم کـــــور به زه تالا والا کــــړم
په خپل قلـــم به یې رســـوا رســـوا کړم

خدای نه خوشحال یم چې پښتون پیدا یم
هم مسلمان هــــــم چې مفتـــون پیدا یم

د هنـــدوکش په جګـــو غـــــرو مې قسم
هم په دې شنــــو شنو ســـر درو مې قسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه زړګی خپـــل پرخـــونابه ســـاتم
دښتې میـــرې به زه شـــادابــــه ساتم

وطنه! تا به څنـــــګه هېر کړو مـــــونږه
په پاکه میـــــنه به سر تیـــــر کړو مونږه

تا ابـــــدالي په شـــان بچـــیان روزلي
هـــم دې هُما هـــم دې بـــازان روزلي

وطنه ته جنـــــــــت نشان یې زمـــــوږ
ته د پیـــــړیو قهـــــرمان یې زمـــــوږ

ستا عظمـــــت ته به ســـــلام کــــومه
زه وسیـــــم ســـتا به احتـــرام کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت

دنیا ټوله جادوګـــره هـــر زمان جـــادوګري ده
مونـږه ولې نه پوهېـــږو زما ستا بې خبـــري ده

مور چې دواړو لاسه ورکړو دا دې نوي ژوند اغاز وو
خواږه زېری د نسیم و هم ډالۍ مو د سپــــرلي ده

رقیبانـــو لارې ســـاتئ غیـــرتي وايـــــم په جاره
چې سپوږمۍ کله په بام شوه زمـا هلتـــه حاضري ده

د منصور نه زه کم نه یم د مجنـــــون په پـل مې لاره
کومه لار چې ما خپـــل کړې هغه لاره شعـــوري ده

د زاهد او شېـــخ د لاســـــه میخانې تالا والا شـــوې
یوه پاتې میخانه شــــوه دا زمـا د روح ســــاقي ده

وینې جوش وهي رګـــــو کې د مغزو حالات بدل شو
دا جنون که لېونتوب شـــو که د ستا سترګو مستي ده

محبت لـــویه دنیــــا ده خو د عشـــق لاره جدا ده
عاشقي وي څلـــور ورځې، محبـــــت زما هستي ده

پیالې مه اخلـــه په لاس کې را روان تسبېح په غـــاړه
د شېـــخانو بازار ګـــرم زما ســـــتا بــــې قــراري ده

څه چې لاړ شو کومې غاړې ته عافیت کوډې کړو جوړه
مونږه نه پرېږدي څـــوک دلته څه بې شـانه ظالمي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي ســـــتا، رباب زما شــــو ورنه جـــوړې به نغمې کړو
شنو پيالو ته حاجت نه شـــته ها فضا ټـــــــوله ساقي ده

ما وسيـــــــم سپوږمۍ ته لاس کړ چې امېل يې راوړم تاته
سپوږمۍ کټ کټ په خندا شوه چې مې لاندې تربګني ده

کوټ جلال اباد، افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

میو جام

زما د مستو میو جـــام کې د نشــــې قطره شه
زما غمګین شان ته ماښام کې د ډیوې لمبه شه

ستا د جفا تـــورو تیارو تـــه مې زړګی ډوبیږي
لکه د شمعې په تیارو کې مې خــــوره وره شه

ستړی ستومانه یم د زړه سکون مې نه شته ګلې
د امېدونو سلســـلو کې د حســـــرت شپبه شه

ما چې د ستا د ســـــــترګو غشو هر کلی ویلو
ته هم زما د زړه په ســـــر راته ویــده ویده شه

زما د اوښکو تسلسـل ته چې باران شــــرمیږي
لکه ښارو په پســـــرلي کې ته لمده لمــده شه

مطرب زما د ســــــوځه وتــړه ته ســـــاز د وفا
راته رنګینه شه، محفــــل شه، هم نغمه نغمه شه

وسیم چې ستا د حســن ښې ته هر سحر دی حاضر
ته د نســــــــیم ســـره را والوزه خوږه وږمه شه

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر

نن سترگه مې رپېــږي چــې خبر څه راولي
زړگی مې هم درزېږي چې خبــر څه راولي

يادونه رايادېـــږي وصلتــــــونه پخـــواني
اختر خـــو را روان دی چې اختــر څه راولي

خړوبې مې د زړه په وينـــو کړي که پوهېږې
مالــــوم به شـي چې ونه په ثمــر څه راولي

بيگاه د تورو زلفـــو په کمڅيو لاندې پروت وم
جانان مې قـــدردان چې پيغمـــبر څه راولي

گلونه زرغون شـوي دي په سيـــــمه د افغان
ليلی راتـه زولـــۍ کې او په ســر څه راولي

شراب مې و جــوړ کړی ډېر په مينه په مستۍ
ســـاقي راتـه د ميـــنې په ساغــر څه راولي

تالاب مې و جـــوړ کړی د نرگســـو د عطرونو
نسيـــم راته د ژوند په خوږ سحـــر څه راولي

د کلي مســـتې پيغلې ها گودر ته ټولې شوي
وسيـــــم ته به خوبانه په گـــودر څه راولي

۱۳۷۸ د اسد۲مه – کوټ ننگرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور

تصـــــور ســـــره تصـــوير ستا جانانه جـــوړوم
رنگـــونه په رنگـــونو كـــې بې شـــانه جـــوړوم

سرې شونډې سرو لمبو په څېرې گوتې راته سېزي
چې تـــــــورې تـــورې زلفـــې پرېشانه جوړوم

درنښـــت نه وېرېـــــږم باڼـــــه كله درنېـــږي
هر څـــه چـې جـــــوړوم د دل و جـــانه جوړوم

ساقي پياله دې ماتې شـــه چې دومره پرې نازېږې
خمار د تـــــورو ستـــــرگو ميـــستانه جوړوم

گلونه مې خوښېـــــــږي ته هم گلـــو د نرگس يې
شبـــنم چې جـــــوړوم پرې د چشـــمانه جوړوم

ليلى مې په گلـــــونو كـــې ولاړه هســـكه غـــاړه
امېـــــــل چې جـــــوړومه د ريحـــانه جوړوم

وسيـــــمه! مينه وكـــړه د اصيـــلو خلكـــو مينه
پېغـــــور كه جــــــوړومه د خپـــل ځانه جوړوم

جلال اباد، ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه ښایسته ښایسته گلونـو کې بې درېغه مشغولېږم
ستا د لاس د شنو پیالو نه زه بې شانه پرې مستېږم

ستا ښایست ته نازنینې ډېــوې گانې شرمنده شوې
ستا د مخ رڼا رڼا ته د پتـــنگ په شان ســـوځېږم

طبیبانو لاس مې نیـــسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نسیم خوږو نغمـــو ته لکــــه پاڼه زه رپېـــــږم

د منصور د لارې مل یم د مجنـــون په شان شیدا یم
نه د اور، نه د اوبــو نه، هــم له داره نه وېــــرېږم

ساقي ستا شوې سترگې تنـگې د خیام کوڅه اباده!
انتظار شپې شوې ختــمې زه به هلتـــــه ورسېږم

ای جانانه! که رقیب ستا مېـــړنی دی پروا نه شته
زه وسیم به په وعدو کې در په در بانـــدې ودرېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسن بازار

د حســـن په بازار کـــې د حسیـــــنو نه حسینه وه
د ګلو په رنګونـــو کـــې ګلـــونو نه رنګیـــــنه وه

ټپوس مې تـرینه وکړ چې بې سر محل کې څه کوې
ازل نه شکایـــــت و او په ســـترګو کې غمګیـــنه وه

ګرداب د حـــــوادثو کې راګیـــره د خـــزل په شان
همت ته مې کتـــلو په همـــت کې دا شـــاهینه وه

زمان نه په فریـاد و د حســرت ډېـــوه یې مـــړه وه
وو روحاً بـــــې قـــراره خو په جســـم بلوریـــنه وه

افسوس افسـوس! کې وویل د خپل لاسه داسې شومه
کیسو ته ورته غـــوړ شوم د شیـــــریني نه شیرینه وه

***

وویل

یــــــوه ورځ د پســـرلي وه پـه محـــــدا وتلې ومه
له همزولو ســـره ګـــډه په خنـــــدا وتلـــــې ومه

فطـــرت د طبیـــعت ته مې نظـــر وشـــولو واوره!
زړګی مې په ګـــوګل کې په وار وار شـــو ناقـــراره

اه! مینه مې پیـــدا شـوه په ازاد یو ګلســـــتان کې
د ګــــل او د بـــورا وه مشغـــــولا چمنســـــتان کې

فکر کې د ځان شوم چې ای کاش یو شفقـــت د لاس
تاو شي او راتاو شي راتـــــه ونېسي د ســـر د پـــاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خو ويل چې مينه عجيبه شان ته احســـــاس به وي
ځان به په کې ورک کړم عجيبه شان ته اخـلاص به وي

څکه اورېـــــدلي مې کيـــــسه وه د شيــــرين فـــــرهاد
کړيکې يې د زړونـــو اورېــــدلي وو هر چـــا په يـــــاد

زړه مې په سفـــــر شو کـــومه لار کـــې چـــې ليلا تللې
سترګې مې د ميـــنې ډکې ستـــرګې چې شهلا تللــــې

دې نه بې خبـــــره چـــې هغـــه خـــو پاکه ميـــنه وه
هر څه ورته زړه کې د هيـــنداري غونـــدې سپينه وه

ګيره شوم په لومه کې او ښکار شـــوم د صيـــاد په لاس
پاڼې پاڼې ګل شـــومه او ورکه شـــوم د بـــاد په لاس

ځان دې با خبـــــر کړ چې دا زړه دې د ګيــلو نه ډک
روح مې په تورتـــم کې ده، فضـــــا مې اسوېلو نه ډک

در به کړم منت خلکـــــو چې چېـــرته زړه ونـــه بايلئ!
راشئ! يو بې سر ســـامان کوڅه کې مې ژونـــد وګورئ

نهٔ! چېـــــرته وفا نه شته، ونـه کـــړی محبـــت خلکو
لاس به در چاپېره کړي په چــل چـــل کې صحبت خلکو

راشئ! د وسيــــــم نه څو زما د حال تپــــوس وکړئ!
ګير يم بنديـــــوانه د وحشـــيانو چال تپـــــوس وکړئ!

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

لکه د پرخې او شبـــــنم سره ســـور گل تازه شو
داسې مې اوښکو اسوېلو ســـره گـــوگل تازه شو

ستا د هجران تاوده بادونو چـــې بې شانه وسوم
ستا د غمونو سلسلـــو کې مې غـــزل تـــازه شو

هغه ساقي په لاس کې جام واړه سکروټـــو ډک و
ځکه کوم اور چې په محفل وو په محفـل تازه شو

خير که بادونو تورې خاورې چې راوشـــــندلې
ستا د وصال باران چې وشو خړ کاکـــول تازه شو

وسيـــمه! تا چې څه غوښتل هغه وړتيـــا وکړله
ځنگه چې گورې په شېبه کې ټول محل تازه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه شوم میخانه شوه او ســاقي د جام
جوړه ترانه شــوه د ســــرور او شام

ما پیالې نوش کړې وې د سرو شونډو
چغه د رندانـــــو چې خیــام خیام

څه رباب مستېږي څه دا ســـتا حسن
سل کلامه پیش شول نه دا ســـتا کلام

مه کـــړه طوافونه چې رقیـــب نه یې
سیخ به شې، کباب به شې رقیب په نام

نن چې راته خانـدي دا سپوږمۍ غلې
څنــــګه په بســـتر وکـــړم ارام ارام

نه هغه لاله شـته چې یـې پـــرخه شم
نه هغه شفق شــــته چې یې شم انعام

سترې شول ستـومانه قاصــــدان زما
نه دې ځواب راکــړ نه ښــــکلا پیغام

ګرځمه مدهـــوشه دنـــیا نه غـــواړم
زه وسیــــم به وکـــــړم په مقام قیام

۸/۱/۲۰۰۰ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباعي

چې کوم پیکر د ستا وجود وي بت خانې ماتوم
چې وي شراب د ستا د شونډو میخانې ماتـــوم

وسیــــمه! مه اخله ملغلرې د رقیـــــب د بازار
زه مســـت د مینې په دولــت یم خزانې ماتوم

کوټ جلال اباد ، افغانستان

***

څلوریزه

سورګل شو پاڼې پاڼې چې د ستا ښکلې ښکلا شوه
غوټۍ په پرانېستو شوه چې د ستا زلفــو هوا شوه

د ستورو سترګګونه درته ځای په ځای کې تم شول
سپوږمۍ شوله خجله چې د ســـتا د مـخ رڼا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال

ما چې هر څه هر څه وکړل خوشحال نه شو
د زړه کور چې نړېــدلی په حال نه شـــــو

که معـــمار ته منـتونـــو په زارۍ شـــوم
د معمار چې کوم کمـــــــال و کمال نه شو

چې د حســـــــن وه مغـــروره ای ملګرو!
د غرور چې کـــــوم زوال و زوال نه شـــو

چې ملنـــګ شـــومه پـه در او دروازو کې
کوم مهال چې ما غـــــــوښتلو مهال نه شو

یو بچونی مې مونـــــــدلی و په غره کې
د زړه غوښې مې که ورکــــړې غزال نه شو

د وسیـــم زړه ترې نه داســـــې و تور شوی
چې په اوښـــــکو ووینځلو کنـــګال نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونه

گراني! په کړس کړس کې خندل مه کوه
هم دې په مـــــړو ستـــرگو کتل مه کوه

کله چې څنـــگ ته دې بې خوده درشم
بې خوده ډېر شي نـــور څکل مـــه کوه

کله چې پـــل دې په درشـــل کې کېږدم
شنو میـــنارو ته، ته ختـــــــل مه کوه

زه د ســـپرلي په هـــوا مســت گرځمه
نور د عطـــــرونونه شيـــندل مه کـــوه

واخـــله د ســــتورو نه پېـــيلو امېـل
د غمـــازانو اچـــــول مـــه کـــوه

زه يم مستي، زه يم ســـــرور او شباب
نورو نغـــــمو پســــي تکل مه کوه

زه که دنيا گـــــورمه ستا ستــرگو کې
د دنـــياگانو جـــــوړول مـــــه کوه

راته په خوب کـــې بيگاه وويل سپوږمۍ
وسيــــمه! اوښــکو تويــــول مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننگ

وران دی، گلســـتان دی اې بلبــــله د پښــــتون د باغ
نوم د رقیب لیـک دی په شــــاړ بوټــې د مجنون د باغ

خوار او زار بچـــی دی بې هنـــــره بې کـــماله دی
غوړونه یې کاڼه، په لاس شــــل، ســــترگې پرکاله دی

لعل خښ په اېرو کې او مرجان پروت دی په خاورو کې
زوی د شهباز گرځي چمړې خـوري په سیل د واورو کې

پاڅه ای زلمــیه! مســت شـه، تــوره او ایــمان واخله
شړق شه، اور لمبه شه، تندر نر شه خپــــل جانان واخله

ځار د شنــو برېتــونو شــم غــلام د غــلام زوی یې ته
پروت یې په دوسیــې کې که زر ځله شــــاه زلمی یې ته

توره دې راواخله ننــگ پښـــــتو او اســلام پـورته کړه
خپلو مســـــتو ســــــترگو دې نامه د غــــلام پورته کړه

پاڅه ننگیالــــیه! نن دلبــــر او جــــــانان وگـــته
نوم د پښـــــتون وگـــته نامـــوس د افـــغان وگته

ټول جهان حیـــران کړه د خپـــل ځان په تماشاه سره
ای! د احمـــد زویه، ای بچـــــیه د شـــــیرشاه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زه شـــومه بدل، که زمـــــانه بـــدله شوه
سازونه شول بـــدل، که تـــــرانه بـــدله شوه

په لپو لپو څکمه خـــوند يې نه شته دې ساقي
شراب شــــولو بدل، که میــــخانه بـــدله شوه

نه شوله غــــوټۍ په ګل بـــــدله ګلستان کې
نسیم شـولو بـــدل، که ګلـــخانه بـــدله شوه

اوښکو ته مې لاره جوړه کـــړې زړه په سر وه
بهیـر شـولو بـدل، که سلســـــله بــــدله شـــوه

وعدې دې راته راکړې افسانې په زړه کې ساتم
ستا زړه شــولو بـــدل، که افســـانه بـــدله شوه

زړه ته مې نـږدې وې فاصـــلې هم لنډې شوي
منزل شـــولو بـدل، که فاصـــله بـــدله شـــوه

وسیمه! په ســوالو کې ورته پاکه میــــــنه غواړه
مینه شــــوه بـــدله، که یـــــــارانه بـــدله شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غشي په نـــښه هم په خـــاوره لګي
دا ســـتا بانه د زړه په سر لګیـــــږي

سترګې چې سترګو ســـره وجنګیږي
لکه د غر ســـره چې غـــــر لګیـــږي

مست او مدهوشه یم ستا سرو شونډونه
چې په پیـــالو کې دې کـــوثر لګیږي

د باخودي احســـــاس مې ځـــکه وکړ
څنګه ساحــــــل ته سمنـــــدر لګیږي

وسیمه! ډېر ځـان ته هوښیار مه وایه
نن ســـــبا زړونه په هنـــــر لګیـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر

طواف وکړم کعبـــې نه که د ســـتا قمر نه تاو شم
پیالې د میو نوش کړم که محـراب منبر نه تاو شم

ناصحه نصیــحت چــــــې دې زه اورم نه پوهېږم
تسبیح کړمه په غاړه که د خـــوږ دلبـــر نه تاو شم

خپل یار مې ډېر یادېږي خو دا لارې بنـــدي شوي
زه والوزم هوا ته که په پښـــو چــــونغر نه تاو شم

زاهد راته غوسې کړي چــې څه حسن پرست یې ته
خیر زه دې ګناهکار شـم چې د ستا پیکر نه تاو شم

رندانـــو لار مې پرېښې هم خیــام رانه خــفه دی
پیالې دې کړې راماتې خـو چې ستا نظر نه تاو شم

وسیم وایي! په ډاګه چې سجــده دې په لمبو کړم
زردشت دې راته وایي خو چې ستا مجمر نه تاو شم

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهکشان

دا ستا د ستورو اسمانـونــو کهکشان تـــه سلام
ستا د ښایست رنګینو ښکلــو روڼ جهان ته سلام

د سحر باده چې مېلمه د یــار په کور شوې راته
ستا د خوشبو او د وږمــو ګلـــو ریحان ته سلام

ما ملغـــــلرې لټـــولې په سیـــــنه د بحــر
ستا په سینې د ملغــلرو روڼـــــد باران ته سلام

څوک په منزل د بر او بحــــر څوک پلې لاروی
ستا د جَرس د زخمي غـږ سټړي کاروان ته سلام

ته چې وطن کې دنیـــاګۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکـــورې ښکلې ارمـــان ته سلام

ته چې منصور غوندې په دار د محبت کې شولې
وسیمه! ستا د جذباتــو کلک ایــــمان ته سلام

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غواړم تکلیــفونه خو جــفا د مینې نه غـــواړم
غشي مې قبـول دي خو خطا د میـــنې نه غواړم

خوښ یمه تورتم کې چې اندېـر د ستا د زلفو شم
نه غواړمـــه، نه غـــواړم ســبا د میـــنې نه غواړم

ګرځـمه مدهـــوشه دنیاګۍ ټوله مدهـــوشه ده
سترګې غواړم، ستا غواړم مینا د میــــنې نه غواړم

ستورو ته چې ګورمه بیا شپـې د وصـال یادې شي
ډوب دې شم تیارو کې خــو رڼا د مینې نه غواړم

چمنې ځوانېمرګ شــې چې په غـږ دې اشنا لاړلو
وې ویل سحــر شــــو واویلا د میــــنې نه غواړم

زلفې دې وچتې پلوشـــې دې را په بــــرخه کړه
مه کوه حیـــا را نه حیـــا د میــــنې نه غـــواړم

غواړي وســــیم تا غواړي کوتره یې په بام شې ته!
نه غواړمه، نه غـــواړم هُما د میـــــــنې نه غواړم

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محل چې درته جوړ کـــړمه د شــــنو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې وي مونږه ناست یو سره دواړه

ورمو د پســــرلي چې ستا لمــــن وي رانیـــــولې
رباب مې شـــړنگـــولی او تــــه وای راتـــــه ولاړه

اه! خیر که د حسرت اوښــــکې په مخ مې بهېدلې
خونــــــدونه یو په دوه وو کـــه تا ویـــلې راته ژاړه

کیسو ته دې لېوال یــــمه دیــــدن ته دې یـم تږی
اوبو سره گلـــــــونه زرغونیــــــږي هـم په شـــاړه

بیگاه راته په خـوب کې یـو سپېڅلي داسې ویلې
وسیـــــمه! په دعا کې دې سپېڅلي میـــــنه غواړه

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو رنګ

دا شونډې زما ســـرې شـوې که د ستا د شونډو رنګ شو
خیام را باندې څښـــلي که د ســـتا د ســـترګو بنګ شو

احساس مې راتخنېږي او چې روح مې هم خوشحال شو
دا حســـن ستا مست شـــوی که د ســـتا د پیالو ترنګ شو

بیګاه یې راتــه ویلې چــې زنګېـــږه بـــوډې ټال کې
په مخ د کائېناتو مې چـــې جـــوړ درته اورنـــګ شو

چې زلفې مې چېـــړلي[3] په خیـــالونو د وصــــال کې
ترې جوړې انګازې شوې راته جوړ ترې خوږ اهنـــګ شو

دا سره دې اننګي دي سره شـــراب په شـــنه پیاله کې
دا ګوټ[2] مې چې پیاله کړه هر څه ګل، ګلې، ګلرنګ شو

غماز دېــــــوال اوچت و فاصـلې وې ایجـــاد کړې
نسیم ښکلو وړمو ســــره دېــــوال د بېخه ړنـــګ شو

قسمت راته دنـــیا کې د وصــــال خــوږې نغــمې کړې
دا زه او خوږ جانان سره چې دواړه څنـــګ په څنګ شو

د حسن په مالـــت کې چا خیـــرات د حســـن ورنه کړ
وســــیم کچکول په غاړه کړ چې ســـتا د در ملنـګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمنده و

خزان چې کله راغی له بهـاره شرمنـــــده و
بادونـــه اهـــريمن و له ګلـزاره شـــرمنده و

ساقي ګـدی نشيــن شـــو په زيارت کې د پيرانو
چې دنده ور په ياد شـــوه له خمـــاره شرمنده و

دا سترګې جادوګـــرې وې چالـــونه د فريـــب و
زما د زړه اســـرار ته له اســراره شـــرمنـــده و

ښيښې ته يې په تمـې نه د ډېرې مودې پروت وم
ميـنا د اخـــلاص نه وه له غبـاره شـــرمنده و

ابليـــــس د خيال په ټال کـې ډېر زنګلې ناقراره
ابليس زما د صبـــــر نـه بـې واره شــــرمنده و

سرې غوښې يې خوړلې وې منښوکه يې لا سره وه
يتيم د لــــوږې خپــتې او نهـــاره شـــرمنده و

که سل غمې په غاړه د يعــقوب د جګـــدلک وه
په غاړه د انګـرېزې ســــتا له هاره شرمـــنده و

وسيـــمه! تا ته ويلې وو خيـــام ته به څو دواړه
له قـــوله بې وفا شـــوه له اقـــراره شرمنده و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر

اختر خو د هغوی دی چې هم ټنـګ دی هم ټکور
چې ښپې يې دي هم پټې او په سر نه دی سر تور

خندا يې که په خوله وي هم په غـاړه يې هارونه
قدم په هغه ځمکه ږدي چې ځمـــکه وي سمسور

او روحاً هم خوشحاله وي په زړونـو هم خوشحاله
نه غږ پـــرې د اغيار شته نه کوم لېـــرې يې پېغور

نو زه به اختر څه کړمه چې ســـرې بلا زبېښلی يم
چې ښپې مې دي هم لوڅې هم چې ګرځمه په اور

اختر رانه مســـتي غواړي ســـرور غـــواړي شباب
ددې خبر نه دی چـــې هم جام مې دی نســـکور

اختره! وســـيم پرېـږده چې غمونه ور ســـره وي
دا څنـګه چې لاله لـــري په زړه بانــــدې داغ تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه

د شمـــشاد دې هسکې څـــوکې تر پاميره به رسېږي
دا چيـــــنې چې دي روانـــې تر بهيـــره به رسېږي

دا چې خړ شانـــته بچی دی ابـــدالي په کې روزلی
د دښـــمن دا تـــوره غـــاړه تر زنځيــره به رسېږي

دا وېـــرنه او ســـتاينه دا زمـــونږه مشــغوله ده
دا چې کېږي هر څه کېـــږي تر تقــديره به رسېږي

مونږ زاده د افغـــان زاد يـــو دا وحشـــت نه شو منلی
د نجات ســـوچه لاســـونه تـــر مجبـــوره به رسېږي

دا چې خېټې غټې کړي دا د بل په مال چې پروت دي
دا نظـــام د مصطـفی دی تـــر زهيـــره به رســـېږي

دا عظـــمت چـــې رابښـــلی دا ددغې ټکـــي زور دی
که وسيـــمه! ســـوبه غـــواړي تر تکبيـــره به رسېږي

۲۰/۲/۲۰۰۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

په سر چې راته خېــــــــږي بغــاوت څنګه ونه کړم
خوږ ژوند چې رانه اخلي شــــرارت څنګه ونه کړم

خوبونه تښــــتوي زما د یــــــار له تــــورو سترګو
وحشي حیوان صفــت ته اهانت څنــــــګه ونه کړم

ابادې راوېجاړې کـړي د ښه لارښـــــود په نوم کې
لستوڼي تــک تور مار ته شـــــقاقت څنګه ونـه کړم

ظاهراً په قســــــم راســــــره مِهر د صـــــدق کاندي
باطن کې تور لعین دی جهـــــالت څنـــــګه ونه کړم

چې غشي په لېندو کې صیــــادان یې امـــوخته دي
مېږي کوتـــرې شـــان ته رفاقـــت څنــــګه ونه کړم

چا ښتر په ملا رامات کړ چا مې ګل د بوټې واخیست
په بې ترســـه انســـانانو لجاجـت څنـــګه ونــه کړم

دېــوان دفتــــر مې لاس کـې د اغیــــارو پاڼې پاڼې
وسیمه! سپین میــــدان کې قضاوت څنـــګه ونه کړم

د جولای ۱۳مه، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ما به چې سیـــــورې ته دمه کـــوله، هغه چنار څوانـــي مرګ
چې د بلبلو په کې کــــور ودان وو، هغـــه د یار څـواني مرګ

چې د جَرس په خـــوږ اواز به ویښ شو، هغه جَرس سوری دی
چې به سفـــر د امېـــدونو کاوه، هغـــه کتـــــار څواني مرګ

چې به مېلې وې د پېغـــــلوټو جوړې، هغه ګـــــودر وچ شوی
چې په کې جـــوړه دنیـــاګۍ د مینې، هغه کنار څواني مرګ

چې د ویاړو نښـــانې جوړې شـولې، زمـــونږ ملـــــت د برمه
چې پرې یادګار د پاک شهید جوړ شـوی، هغه مینار څواني مرګ

کومه مســتي چې د څـوانۍ وه په کې، هغه لاهـــو لاهـــو شو
کومه نشـه چې د څوانۍ وه په کې، هغـــه خمـــار څواني مرګ

چـــې یې بنســـټ د ازادي کېښـــوده، هغـــه بابا مـــو لاړه
چې راته خښته یې په خښته کېښــوه، هغه معــمار څواني مرګ

چې تور لونګ په سپین ټټر زنګېـــده، هغه ښایســـت څه شولو
چې به نسیـــم ورته ډالۍ کـــــوله، هغـــه سهـــار څواني مرګ

چې کومه قام وو د منصور په لاس کې، هغه روڼ قـام مات شوی
ښکلی تصـویر یې د وطـــن جوړوه، هغه شاهـــکار څواني مرګ

چې به درخـــو ورته پایزېب شـړنګاوه، هغه پایزېب ګونګ شوی
د ادم خان په لاس رباب وسیـــــمه! د ســـــتا ستار څواني مرګ

پېښور، بورډ بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نفاق ټکي

له خنـــــدا نه رپي شــــونډې خــو د چا به رپي؟
زما په خـــوله کې له ازله څه خنـــدا نه شته ده

زمونږ په قوم کې د نفـــاق ټکي پخــــوا نه رواج
څکه پښتون، پښتون ته ګوا شي چې زما نه شته ده

دښتې صحرا مو جهـــنم په څېر بـــــدلې شولې
زمونږ په زړونو په لاســـــونو کې دعـــا نه شته ده

چې د تمساح پـه څېر يې سترګې د ژړا نه ډکې
د غمځپلي اهــوګۍ کــور په بيــــديا نه شته ده

چې به غـوټۍ د ګل ګـــلاب خپــــله ارواح بلله
هغه وږمــــه ســـهارنۍ مــــو د ســبا نه شـــته ده

څکه خـــو پرخــــه په لاله زمـــونږه نــه وريږي
فضا مو ډکـــــه د باروتو هېـــخ صفـــــا نه شته ده

چې کوم وګړي د افغان وينم مجنـون په څېر دي
سر يې ببر څېرې ګرېــــوان وايــي ليلا نه شته ده

ګوره کارغه ته چـــې حـــرم کې د ګربتـــو ګرځي
وسيـــــمه! ګــوره چې يې عمــــر ته بقا نه شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اور لمبه

دا زما په زړه چې اور دی ټــول جهان په اور لمبه شه
تا چې پورې کړ په کور مې ســتا مکان په اور لمبه شه

دا جنت نظیر وطــن مې چــــې زیــور وای په ګلونو
کوم خزان چې پرې لګیا دی دا خــزان په اور لمبه شه

چې د ډېرې مودې زیار مې وو حاصـل یې وه جونګړه
چې توپان ترېنه چاپېر دی دا تــــوپان په اور لمبه شه

چې په ناز به یې لوبــولم او خپــــل ځـــانه راته تېر و
چې د وخت یو ســــوداګر و دا جانان په اور لمــــبه شه

وو شــــراب د پاکې میــــنې په کـــې جــوړ و محفلونه
اوس ریاء جامــونه څکمه میســــتان په اور لمــــبه شه

ګل ګـــلاب مې منتـــــظر دي هم لاله تـــرې بیدیا کې
چې پـــرې پرخه نه اورېږي دا اســـمان په اور لمبه شه

چې یې سپیـــــنې جامې تـــن کې په ریاء الاهــــو وایي
دا بې ترسه خـــود غرضه مسلـــمان په اور لمـــــبه شه

وسیــــم ګرځي سر درو کې هر شاهیـــن ورته فریاد کا
چې د کور وحدت نه غواړي دا افغـــــان په اور لمبه شه

پېښور، د هجرت کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره جاهـــل يم چې په خړو کـې تصوير لټوم
هغه يو وخـت ؤ چې اوبو کې به تصـوير ښکارېده

که مې کـوډله تکه تـــوره وه لوګـــونه ډکــــه
بيا هم خوشحاله مې فضــا وه هم تنوير ښکارېده

که په څو ځله يې امېـــل مې لاس کې پاتې شولو
رقيب بې وسه وو په مخــــکې مې حقير ښکارېده

اوس چې څپېـــړه نفرتـــونو ګل په مخ ورکـــړی
نه شته مااليار چې مې د ګل په سر ذهير ښکارېده

څه لوړ مقـــام وو زما پـــاکې او سپېـــڅلې مينې
په هر قــــدم کې د وصال مې څه تدبير ښکارېده

چې يې د شرمه د وجـود په ګل خوَله ماته شـــوه
وسيمه! شـان کې دې ښکاره ورته ضمير ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاړکی

نه شته ده ساقي ســـتا په پيالو کې څه نشه نه شته
زه خو اموخـــــــته د تورو ســـــترګو په شـــرابو يم

خير دی که ځيګر ستا په باڼو سوری سوری شو بيا
زه ټپي ټپـــي چـــې په اغـــزو د ســـــرو ګلابو يم
***

څلوريزه

سمن او نســـترن چې د عطـــــرونو ارزاني کړه
منې او انار ګل هم د ښـــايست نور افشاني کړه

سنځل د نارنج ګل او ريـــــدي ګل لاسونه ورکړه
نښتر او کوړ چنار هم په خپلو کې يې ياري کړه

***

رنګونو اختــــلاط کې چې کمـــال دی د رنګريز
جانان مې مسلمان دی خو رقيب مې دی انګريز

پتنګ غـــوندې به ولې په رڼا کې ســــوځېدلې
که موم نه وای جوړ شوی په قالب کې د شمعريز

(c) ketabton.com: The Digital Library

انحصارې سترګې

زما په روح کې دې رانغښــــتي ستا خمارې سترګې
ته مې معبود، ته مې صنـم يې ستا شاهکارې سترګې

زما دا سترګې، دغه ستــرګې، څومره ښکلې سترګې
خدايه(ج) په ټپه کړې، ړنـدې کړې ها اغيارې سترګې

زما وجــود خـــزان وهلــــى د نفـــاق په سېلۍ
په هره لور کې راتــه وشه ســـتا بهارې ســـترګې

زما خوښېږي هغه سترګې په نشو چې ســــرې وي
زه يم بې زار د زخمي ستـرګو او خونخوارې سترګې

ما د هجـــرت کېــــږدۍ وهلې د ښـــکلا په وطن
څومره ښـايسته دي، بـــې ريا دي انحصارې سترګې

په دې ګنـــاه يې زه ميـــن يم په مسلمو ســـترګو
ما ته ښېـــري رانېغې کـــړي دي کُفارې ســـترګې

د سمندر په لوى ســـاحل کې مې څه شـور واورېده
چا راته ويل چې هر څه ډوپ کړل دې قرارې سترګې

وسيـــمه! هر څه دې خوښېــــږي په نصيب شه درته
لېکن نصيب دې شه دښمـــن ته بد ګـــومانې سترګې

۱۳۸۴/ د ثور ۱۲مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسي که نه؟

زمـــا د زړه د ســـر چيـــــنو نه لاره
ستا د سراب منـــزل ته رسي که نه؟

دا ســـتا د ســـترګو الـــوتکې غشې
زما او ستا حايـــل ته رســـي که نه؟

د ستا غرور کاروان په لوړه درومي
دغه کاروان مـــايل ته رسي که نه؟

ستا د نرګـــس پسرلنۍ وږمې نه
زما خزان زابـــل ته رســـي که نه؟

ها! ســـتا د زلفو تنـــــابينه کښتۍ
زما د زړه ساحـــل تـــه رسي که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې ترې د نشـــې کــړمه خمار په لاس کې
ګريوان مې څيرې تنې پاتې شوه اغيار په لاس کې

دا زه منـــم او احتـــرام د بشـــر حـــق ګڼـــمه
په دغه شرط چې مې شمله نه شي کُفار په لاس کې

ډېرې نادود يې د پښـــتون په ټبـــر تېـــرې کړلې
سلګۍ سلګۍ ماشوم يې ورکړ د ناتـــار په لاس کې

زه به هيـــڅ کله د قلـــم پر ځـای ټـوپک وانخلم
که مې څوک ورنه کړي په زوره د ناچار په لاس کې

زه په زنځيـــر بانـــدې اسيـــر يمه تقـدير په لمن
زه به په څه وايـــم چې زه يم د اختـيار په لاس کې

څومـــره رښتـــيا او حقيقي ظلمت فـــرمان چلوي
څنګه راګيـــر يو د کاذبه سپيـــن سهار په لاس کې

که مـو سفـــر د ازادۍ پيل کـــړو په خپله سيـــمه
زه به رانېسم د کـــاروان ښکلـــې مهار په لاس کې

که مې جانان قدم وانخلي په دې شــــنو صحرا وو
زه به ديدن د يـــار ورنه کــــړم انتظار په لاس کې

که ستا تصـــوير جانانه تت ښـــکارېده، نه ښکارېده
وسيم به پاکه کړي هيـــنداره د غبـــار په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـــوره اغیـــــاره زه دې پېـــــژنمه!
ته که په جامه کـــې د پښـــتون راځې

څومره که لیلا لیلا په خـــــوله وایې
قتل ته په خپـــله د مجنـــــون راځې

مونږه افغـــانان خو ســره وروڼه یوو
ته خانه خـــراب یې پـــه بېلتون راځې

مېږو د وحـــدت مـــو کلا جـــوړه کړه
ته یې ړنګېـــدو ته په جنـــــون راځې

مخ دې لا توربـــړي بیـــا په سپینه ورځ
ځکه خو په مکـــــر او شبـــخون راځې

مه وژنه! زمونـــــږه افغــــان مـه وژنه
لاش به دې ان شاءالله په جیهون راځې

زه حیران یم دې تـــه، ته کـــارغه ولې
څنګه د ګربتــــو په قشـــــون راځې

داسې د وسیم په زړه کې بـــرېښي څه؟
وایي چې د خپلو په لمســــــون راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نړۍ‌واله ورځ

مور مې زمـــا د ارمـــانـونـو دنــــيا
زمـــا د شپـــو او ســــهارونو دنيـــا

چې يې په سترګو کې همت رانبوده
راته يـې درس د محبـــت رانبــــوده

زما د خيــــال او د فکــــــرونو دنيا
مور مــــې زمـــا د ارمـــانونـــو دنيا

غېږ يې خوشبو ډېـر د جنت په عطرو
زه به يې معطر کــړم شفقت په عطرو

زما د ځمــــکې اســـمانــونو دنيـــا
مــــور مې زمـــا د ارمـــانـــونو دنيا

مـــورې قربان د ســتا غيــرت نه شمه
د ســــتا بې شـــانه شفـــقت نـه شمه

زما د دنګــــو دنګـــو غــــــرونو دنيا
مور مې زمـــا د ارمــــانونـــو دنيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاغي خویـــونه دې په باز د تخیـــــــل رانېسم
تا به کـــړم رامـــه په دانـــــه د عـــاشقۍ جانانه

ته شه او زه شم سره دواړه د سپیـن غر په لوري
طبابـــت وکړو د بېـــــماري اهـــــــوړۍ جانانه

تا به کـړم میره د خـوبانو که هېـــواد ته راځې
په دواړو لاسو به سـلام کــــــړي جنکۍ جانانه

ستا د وجود خوَله ده پرخه، پرخـــه، پرخه په ګل
هم دې عطرونه، هم دې راز د زنـــــدګۍ جانانه

خلک به عمــــر تېـــــروي د پاشـاهـــي په محل
دواړه خوشحال یوو په ژوندون د عاشقۍ جـانانه

چې تربګنۍ کې د سپوږمۍ ته پاتې نه شي ګلې
درته به جوړه کړم د ستــــــورو غــاړه کۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای! د کنـــدز د ښــکلا ګانو ډېوې
ته لږ زمـا د زړه پـــه کور کې تم شه

زما د زړه نـــه بهـــــر مـــه وځه تـــه
راته هم ننګو هم پـه پېغور کې تم شه

ته هـــم ریدي، ته هم سنځل شه راته
ته نـــن زما د ســـترګو تور کې تم شه

د منې ګل زمـــونږ د پېـــغلو ښایست
در سره راوړه په دې لـــور کې تم شه

ګل د نارنـــج د ښاپېـــرو په څنـــو
ته دې اتڼ په شرا شــــور کې تم شه

زمـــا د پېغـــلې اهــــوړی په تـــرپا
ته د فطـرت په دغه زور کې تـــم شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم را واخلـــــمه حیـــران شمه چې څه ولیکم
هیڅ نه پوهېږمه چـــې بـــد ولیـــکم ښه ولیکم

زه دومره ډوب د حـــوادثو په ګـــرداب کې شمه
سمه لار پرېـــږدمه زه لاړ شـــمه په غـــره ولیکم

چړې پړک کېـــږي او ټـــوپکې د کارتوســـو ډکې
دښمن خو څه کړې چـــې نادودې د تـــربره ولیکم

زه یم کم عقـــل خو غلیــــم زما نه ډېر دی هوښیار
چې راکې وژنـــي په ژړا بانــــدې يې څـــه ولیکم

خپلو تورمخــــو ته د سپیـــنو لقابـــونه ورکړي
ها! ته مـــلا ووایـــم، نـــوم ورته د خــــره ولیکم

په مونږ د مرګ فتوا جاري کړي په خپل کور کې ډمې
قلم مې مـــات شه که دا هـــر څه د خپـــل زړه ولیکم

هلته ناولـــې نڅـــا ګـــرې او پولیـــس څوکیــــدار
هلته هېـــرا د منـــډيي کـــوڅه سپېــــره ولیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري!

ای! زما مـــورې په ما ګرانې مورې
ما ته د هـــر چا قـــدردانې مـــورې

ستا په کتو مې زما سترګې خـــوږې
راته ډالـــۍ يې د يـــزدانې مورې

په ما دې ګل ګوزار پېرزو هم نه شي
زما په درد بانـــدې حيـــرانې مورې

زه به ستا خـــاورې د قـــدم ښکلوم
ته زما ژونـــد يې مهـــربانې مورې

په برکـــت دې زه جنـــت ګټـــمه
ته زمـــا ځـــان زما جانانې مـــورې

زه دې هېـــواد په ميـــنه وروزلم
ته وې په اصل کې افغـــانې مورې

زه به نـــړۍ خوشحالي ټـولې کړمه
ستا په لمـن کې جاوېـــدانې مورې

زه وسيـــم دعا ته دې محـتاجه يمه
بې له تا هېڅ يم با ايمـــانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمه ازاد نظم

ای! عزرایله نوره کډه وکړه
نور بس دی ستړی، ستومانه به یې
لړ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته د ژوند د قافلو غارتګر
هلته د مرګ د هوسو سوداګر
لړ انتقام ددې ولس واخله
یو ځل نه لس په لس واخله
ای! عزرایله نوره کډ کړه
***
دلته دې ډېرې میندې بورې کړلې
دلته هم ډېرې خورکۍ کونډې شولې
دلته هم ډېر شول ځوانیمرګ ځوانان
چا وویشتل څوک په خپل مرګ ځوانان
ښې کروندې مو هدیرې جوړې شوې
خوشحاله وخت مو غم شېبې جوړې شوې
ای! عزرایله نوره کډه وکړه
***
لړ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته ضمیر د انسانانو مړ دی
هلته پلان د ورور وژنې جوړ دی
دلته به ما وژنې خپل ورور وژنې
هم مې خپل زړه، هم مې سترګو تور وژنې
په رنګ یې سپین کړې د تور مخو یارۍ
ها! د بدمرغو او شرمښو یارۍ
ای! عزرایله نوره کډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شهيد رهبر او د زړه ســـر ته سلام
ها! بې کتـــابه پيغمبر ته ســــلام

ها! د ميړانـــې او د ســـولې رهبر
ها! د بې وزلو لوی اختـر ته سلام

ها! د غيرت هغه بې ســـارې مثال
دښمن په سر هغه محشـــر ته سلام

ها! د پامير ها د شمشاد څوکې ته
هغه بابا، هغه سپـــين غر ته سلام

وسيم به تل هغـه په زړه کې ساتي
هغه نجيـــب هغه افســـر ته سلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک د کال د ها رنګـــونو انتـــخاب کې ماهر
مونږه د وینـــو جـــوړولو په خـــوناب کــې ماهر

وایي راتلونکی کال د رنګ به د اوبو په رنګ وي
مونږه د دښتــو وربښـــودلو په ســـراب کې مـاهر

د مېږنو دښتـــو، مېـــرو نه ســــــره ګلان ټوکوي
مونږه د بـوټـو پرېکــولو د ګـــــــلاب کې ماهر

ځان یې سنبال کړ په تعلیم باندې ګاونډ ځوانانو
مونږه په ټنګ او په ټکـــور او په شباب کې ماهر

خلک د لمر په شان ځانـــونه کړي عیان خلکو ته
مونــــــږه په مـــخ د کشکولو په نقـــاب کې ماهر

راځئ! ور درومـــــو د رڼا او خوشحالۍ لورې ته
وسیـــمه! ته یې د پخـــــــوانه په شتاب کې ماهر

۱۳۹۸/۹/۱۷ل

کابل، تایمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرې شونډې شــــنه پياله کې
خـــمار پـــه ميـــــکده کې

زبون زبـــون احســـــاس مې
ښاغلـــې تلـــــوسه کــــې

کفــــر کفــــر ســـــترګې
د ديــــن په فلســـــفه کې

ياغـــــې ياغــې خويــــونه
د عشـــــق په سلســـله کې

بانه يــې غشــې غشـــې
د ميـــنې معـــــــرکه کې

جنــــون جنـــون کردار يې
ســـتم تنـــګه سيـــــنه کې

د ظلـــــم انتــــــها يــــې
نه ځايېـــــږي په کعـــبه کې

يــو ورځ بــه ورتـــه ښـــايم
حقيـــــــقت پـــه ائيـــنه کې

ساتـــم يې لکـــه اوښــــکه
د ســـــترګو پـــه کاســـه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګـــلاب ګــلاب جــانان مې

د زړه پــــه حجــــــره کــــې

۱۳۹۸/۲/۶ل

بغلان مرکزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاکه ربه ســـتا له در ســـــره ولاړ یم
ګناهــکارو کې د ســر ســره ولاړ یم

زاهد وايي چې همدا وخت د توبو دی
د ربــاب او د هنــــر ســــــره ولاړ یم

میخانې کې مــې پیالې دي ماتې کړي
تخییل کـــې د کــــوثر ســــــره ولاړ یم

هم شراب وو هم پیاله وه ساقي، زه وم
اوس ناچــاره د منـــبر ســــــره ولاړ یم

ښه پوهېږمه چې لاندې لـوی ګړنګ دی
تـــــورو خـــــارو د کمــــر سره ولاړ یم

ناپـــوهي دې، وزرونـــه خپــــاره کړي
بې ضمیــــره تور رهبـــــر ســــره ولاړ یم

زه وسیــــم که په تیارو کې مزل کاندم
وخت به راشـي چې د لمر سره ولاړ یم

۱۳۹۸/۷/۹ل

بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوله مینه، سوله ژوند، سوله هستي ده
سوله عشق په میخانه کې بد مستي ده

سوله دُر، سوله دُرخو، سوله رباب ده
د ادم د مینې راز دی زنده ګي ده

سوله ګل، سوله ګلاب دی، سوله پرخه
سحرګه کې د نسیم سره یاري ده

سوله عود، سوله عنبر، سوله خوشبو ده
سوله اوښکه، شهلا سترګو نرګسي ده

سوله یون، سوله مشال، سوله کتاب دی
سوله غواړه! چې لوی خدای ته بنده ګي ده

زه په دري ټکو یې غندمه وسیمه!
جنګ سپېره دی، جنګ مو وژني، جنګ نیستي ده

۱۳۹۸/۱۱/۱۱

مرکزي بغلان، بغلان ادبي بهیر

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادښت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library